«Δεν υπάρχουν νεκρά παιδιά στη Γάζα· κι αν υπάρχουν, καλά που τα σκοτώσαμε.»

Του Ρόν Ντοντάι (αναπληρωτής καθηγητής στο Τμήμα Κοινωνιολογίας και Ανθρωπολογίας, Πανεπιστήμιο Μπεν-Γκουριόν)

Μετάφραση Παναγιώτης Λυκόγιαννης

Σε αυτό τον πόλεμο, συγκλίνανε δύο στάσεις που προϋπήρχαν στην ισραηλινή κοινωνία: η άρνηση των φρικαλεοτήτων που διαπράττει το Ισραήλ εις βάρος των Παλαιστινίων και, ταυτόχρονα, η δικαιολόγηση τους. Αλλά οι εικόνες από τη Γάζα διαταράσσον λίγο αυτή την σύγκλιση και ξαναφέρνουν την ντροπή.

Περίπου μια δεκαετία πριν, προς το τέλος της περιόδου των κοινών διαδηλώσεων της Παρασκευής ενάντια στο τείχος, οι φίλοι μου από την Ιερουσαλήμ κι εγώ συνηθίζαμε να πηγαίνουμε στην εβδομαδιαία πορεία στο Αλ-Μαασάρα, κοντά στη Βηθλεέμ. Ένα από τα καθιερωμένα τελετουργικά – δίπλα στα πανό, τα συνθήματα, τις συγκρούσεις με τους στρατιώτες – ήταν η ομιλία εμψύχωσης του Μαχμούντ, ενός από τους τοπικούς ηγέτες. Μιλούσε κρατώντας το κινητό του και επαναλάμβανε ξανά και ξανά:
“Δεν θα υπάρξει άλλη Νάκμπα, γιατί τώρα έχουμε αυτό. Έχουμε smartphone. Έχουμε Facebook. Αν προσπαθήσουν να μας κάνουν άλλη Νάκμπα, όλοι θα δουν, θα ξέρουν και θα το σταματήσουν. Το ’48 δεν είχαμε ούτε smartphone ούτε Facebook. Τώρα αυτό δεν θα ξανασυμβεί.”
Έτσι μιλούσε κάθε Παρασκευή – στους Ισραηλινούς, στους Παλαιστίνιους, στους διεθνείς ακτιβιστές, στους στρατιώτες, στον ίδιο του τον εαυτό. Είχε πειστεί για αυτό. Δυστυχώς, έκανε λάθος.

Η επανέναρξη της βοήθειας προς τη Γάζα: “Μας δίνουν να φάμε μόνο και μόνο για να μη λιμοκτονήσουμε μπροστά στις κάμερες.”

Η επίθεση στη Γάζα είναι ίσως η πιο καταγεγραμμένη στην ιστορία, τόσο σε όγκο τεκμηρίωσης όσο και σε άμεση διάδοση (παρά το γεγονός ότι το Ισραήλ εμποδίζει την είσοδο ξένων δημοσιογράφων). Αυτό γίνεται μέσω των κινητών και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης αλλά και με τις πιο παραδοσιακές μεθόδους καταγραφής και διάδοσης, που εξακολουθούν να παίζουν τον ρόλο τους. Σε μέρη όπως η Βοσνία μπορούσε κανείς μόνο να ονειρευτεί τη δυνατότητα να αποτυπώσει φρικαλεότητες από τόσες οπτικές γωνίες και να τις διαδώσει παγκοσμίως σε πραγματικό χρόνο. Κι όμως, στις εικόνες των παιδιών που πεθαίνουν, που πεινούν, που αργοσβήνουν στη Γάζα, η ισραηλινή κοινωνία (ως επί το πλείστον) απαντά με δύο τρόπους: ο ένας είναι να ισχυριστεί πως όλα είναι ψευδή, και ο άλλος ότι τους αξίζει. Και πολύ συχνά, ίσως τις περισσότερες φορές, με έναν παράδοξο συνδυασμό και των δύο.Την αντίδραση της πλειοψηφίας της ισραηλινής κοινωνίας στις εικόνες από τη Γάζα μπορεί να τη συμπυκνώσει κανείς σε μια φράση: **Δεν υπάρχουν νεκρά παιδιά στη Γάζα· κι αν υπάρχουν, καλά που τα σκοτώσαμε.**

Η άρνηση των φρικαλεοτήτων είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο, αλλά η ισραηλινή κοινωνία πάντα ξεχώριζε σε αυτό ιδιαίτερα. Δεν είναι τυχαίο ότι το σημαντικότερο ακαδημαϊκό έργο για την άρνηση φρικαλεοτήτων, το βιβλίο *States of Denial* του μεγάλου κοινωνιολόγου Στάνλεϊ Κοέν από το 2001, γράφτηκε εμπνευσμένο από την περίοδο που ζούσε στο Ισραήλ και συμμετείχε σε οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων που ιδρύθηκαν στην αρχή της Πρώτης Ιντιφάντα. Ο Κοέν διατύπωσε το ρεπερτόριο των ακαδημαϊκών και λαϊκών αρνήσεων ως απάντηση σε ισχυρισμούς για φρικαλεότητες και παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων: «Δεν συνέβη» (κανείς δεν το είδε); «Αυτό που συνέβη ήταν κάτι άλλο απ’ ό,τι φαίνεται» (δεν ήταν βασανιστήρια, αλλά ήπια σωματική πίεση); «Δεν υπήρχε άλλη επιλογή» (όταν υπάρχει μια έτοιμη βόμβα, τα βασανιστήρια είναι το αναγκαίο κακό).

Αυτές οι αρνήσεις προέρχονται από τον κόσμο της «καθαρότητας των όπλων» και του «πυροβολούν και κλαίνε», αλλά όσο αηδιαστικές κι αν είναι, περιέχουν σημαντικά στοιχεία. Σε

αυτόν τον λόγο υπάρχει η υπόθεση ότι, σε θεμελιώδες επίπεδο, είναι κακό να διαπράττει κανείς φρικαλεότητες (βασανιστήρια, θανάτους αμάχων, εκτοπισμούς) και συνεπώς πρέπει να βρίσκουμε τρόπους να απομακρυνθούμε απ' αυτές· και υπάρχει επίσης μια βασική αναγνώριση των αξιών της αλήθειας, της τεκμηρίωσης και της αποκάλυψης. Η υποκρισία του κόσμου της «καθαρότητας των όπλων» – ο μύθος ότι οι Ισραηλινοί ενεργούν μόνο για αυτοάμυνα – προκαλεί αποστροφή, αλλά μια τέτοια υποκρισία επιτρέπει επίσης μια διόρθωση, έστω και μερική. Το χάσμα μεταξύ ρητορικής και πραγματικότητας, η αποκάλυψη του οποίου μέσω συστηματικής τεκμηρίωσης προκαλεί τουλάχιστον ντροπή, μπορεί να λειτουργήσει ως μοχλός αλλαγής. Σε έναν τέτοιο κόσμο, οι εικόνες από κινητά που διαδίδονται γρήγορα έχουν πράγματι καθοριστική σημασία.

Αλλά ο κόσμος σήμερα είναι διαφορετικός. Από τη μία πλευρά, το ένστικτο να απορρίπτει κανείς κάθε καταγραφή από τη Γάζα ως ψευδή ριζώθηκε γρήγορα στον ισραηλινό λόγο, από τον πρωθυπουργό μέχρι τον τελευταίο σχολιαστή. Η ρίζα αυτού του φαινομένου βρίσκεται στις θεωρίες συνωμοσίας από τις ΗΠΑ, που,

όπως η έννοια του “deep state”, μετανάστευσαν εδώ με τη φροντίδα της δεξιάς. Ο δημοσιογράφος και φίλος του Τραμπ, Άλεξ Τζόουνς, ένας από τους πιο γνωστούς διακινητές θεωριών συνωμοσίας, συμπεριέλαβε τις συνωμοσιολογικές αρνήσεις με τρόπο διαβόητο και ευρέως γνωστό το 2012, όταν ισχυρίστηκε ότι η σφαγή των παιδιών στο δημοτικό σχολείο του Σάντι Χουκ, η οποία είχε τεκμηριωθεί εκτενώς, ήταν στην πραγματικότητα ψευδής. Αντίθετα με τα τεκμήρια, ο Τζόουνς υποστήριζε ότι επρόκειτο για στημένη παραγωγή με ηθοποιούς που υποδύονταν τους νεκρούς μπροστά στις κάμερες, ως μέρος συνωμοσίας του Δημοκρατικού Κόμματος για τον περιορισμό του δικαιώματος των Αμερικανών να φέρουν όπλα.

Εκδοχές αυτού του λόγου εισχώρησαν σιγά-σιγά στον ισραηλινό δημόσιο λόγο που αρνείται τις επιθέσεις κατά των Παλαιστινίων, αρχικά στο διαδίκτυο και αργότερα και στον επίσημο λόγο, πολύ πριν τον Οκτώβριο του 2023. Αλλά από τότε έγιναν η κύρια, και συχνά σχεδόν αυτόματη, αντίδραση: ένα βίντεο με παλαιστίνιους γονείς που κρατούν το σώμα ενός βρέφους είναι στην πραγματικότητα ηθοποιοί που κρατούν κούκλα, εικόνες από πυροβολισμούς αμάχων δημιουργήθηκαν από τεχνητή νοημοσύνη, ή παραποιήθηκαν ή προέρχονται από άλλη χώρα, και ούτω καθεξής.

Στον προηγούμενο κόσμο του διαλόγου οι καταγραφές—αρνήσεις, οι ισχυρισμοί περί στημένων γίνονταν τουλάχιστον με περίπλοκο τρόπο, με επένδυση χρόνου και πόρων. Κάποιοι από εμάς θυμόμαστε ακόμα την υπόθεση του βίντεο που κατέγραφε τους πυροβολισμούς κατά του Μοχάμεντ αλ-Ντούρα, του 12χρονου παιδιού που σκοτώθηκε στη Γάζα τον Σεπτέμβριο του 2000 και έγινε ένα από τα σύμβολα της Δεύτερης Ιντιφάντα. Η προσπάθεια από Ισραηλινούς και φιλοϊσραηλινούς να υποστηρίξουν ότι το συμβάν ήταν σκηνοθετημένο απαιτούσε εκατοντάδες ώρες εργασίας, ρεπορτάζ και ντοκιμαντέρ, με σχολαστική ανάλυση των γωνιών βολής, της βαλλιστικής και των εγκληματολογικών στοιχείων. Σήμερα, μια απλή καταγραφή απορρίπτεται με τη λέξη ψευδής, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια πέρα από αυτό. Δεν πρόκειται για σύνθετες και περίπλοκες θεωρίες συνωμοσίας, αλλά

για μια απλούστερη εκδοχή, που στην ακαδημαϊκή βιβλιογραφία ονομάζεται “συνωμοσιοκρατία” – η απόρριψη κάθε ισχυρισμού που δεν συμφωνεί με το συμφέρον του αρνητή ως ψευδή.

Παρόμοιες αρνήσεις εμφανίζονται σε αντίδραση σε τεκμήρια φόνων, καταστροφών και βομβαρδισμών. Έτσι, στην έκθεση “Κριτική εξέταση κατηγοριών περί ‘γενοκτονίας’” του Ντάνι Ορμπάχ και συνεργατών του, περιλαμβάνεται μια ενότητα υπό τον τίτλο “Πλαστά ή δημιουργημένα από τεχνητή νοημοσύνη”. Ο όρος “Pallywood” (Palestinian Hollywood), που επίσης μετανάστευσε από τις ΗΠΑ στον ισραηλινό λόγο, συνοδεύει σημαντικό μέρος αυτού του λόγου, σύμφωνα με τον οποίο τα ντοκουμέντα για τη δολοφονία και τα δεινά των Παλαιστίνιων είναι στην πραγματικότητα κατασκευασμένα και σκηνοθετημένα, ως μέρος μιας “κινηματογραφικής βιομηχανίας”, μια συνωμοσία στην οποία συμμετέχουν Παλαιστίνιοι, οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και διεθνή ΜΜΕ.

Αξίζει να τονιστεί ότι τα ντοκουμέντα φρικαλεοτήτων πάντα αντιμετωπίζονταν με υπεκφυγές και αρνητικές αντιδράσεις, αλλά

η κατάσταση σήμερα είναι θεμελιωδώς διαφορετική. Υπό την επίδραση της εποχής της "μετα-αλήθειας", της γενικής (μερικώς δικαιολογημένης) αμφισβήτησης σχετικά με χειραγωγήσεις και AI, της διάλυσης των θεσμοθετημένων μέσων, το αντανακλαστικό του σχολιαστή να φωνάζει "ψευδές" είναι ευρύτερο και πιο καταστροφικό από τις παραδοσιακές αντιδράσεις τύπου "ανταποδώσαμε αυτό που δεχτήκαμε πρώτοι". Υπό το πρόσχημα της εγκληματικής άρνησης του συντριπτικού μέρους των ισραηλινών μέσων να δείξουν σκηνές από τη Γάζα, η αντίδραση του ισραηλινού κοινού στις εικόνες που καταφέρνουν να περάσουν είναι ένα είδος συλλογικού "χαχαχα".

Αλλά αυτό το "χαχαχα", σχεδόν ταυτόχρονα, συνδυάζεται με το "καλά να πάθουν·". Η άρνηση και η δικαιολόγηση είναι πλεγμένες με τρόπο που φαίνεται παράδοξος από έξω, αλλά στην ουσία αντανακλά το ίδιο συναίσθημα. Οι εικόνες αμάχων που σκοτώνονται είναι ψεύτικες ή ότι δεν υπάρχουν άμαχοι στη Γάζα – αυτή είναι η ουσία. Έτσι, ο επίσημος εκπρόσωπος της ισραηλινής κυβέρνησης, ο Υπουργός Αμιχάι Ελιού, δήλωσε: "**Δεν υπάρχει πείνα στη Γάζα, και όταν σας δείξουν εικόνες παιδιών που πεινούν, κοιτάξτε δίπλα – θα δείτε πάντα κάποιον που τρώει κανονικά και δεν έχει κανένα πρόβλημα και ότι πρόκειται για μια εκστρατεία ψεύδους**" Αλλά στην ίδια συνέντευξη είπε επίσης: "Δεν υπάρχει λαός που ταΐζει τους εχθρούς του… Τρελαθήκαμε; Πρέπει να ασχοληθούμε με αυτό;… Την ημέρα που θα επιστρέψουν οι όμηροι – δεν θα υπάρχει πείνα. Την ημέρα που θα σκοτώσουν τους μαχητές της Χαμάς – δεν θα υπάρχει πείνα.

Και εδώ βρίσκεται η δεύτερη πρόκληση για την πίστη ότι τα smartphones και τα κοινωνικά δίκτυα μπορούν να σταματήσουν τις φρικαλεότητες. Ο αγώνας για τα ανθρώπινα δικαιώματα στηρίζεται εδώ και καιρό στην υπόθεση ότι η καταγραφή παραβιάσεων θα “ντροπιάσει” τους δράστες και θα τους αναγκάσει να αλλάξουν συμπεριφορά. Αλλά τι συμβαίνει όταν οι δράστες δεν αισθάνονται πλέον ντροπή και αγνοούν ανοιχτά την ηθική καταδίκη και ακόμη και την ίδια την έννοια της αλήθειας; Στην περίπτωση αυτή, η καταγραφή και η διάδοση, όσο γρήγορη ή ευρεία κι αν είναι, χάνουν τη δύναμή τους.

Το θέμα εδώ είναι ότι πολιτικοί, στρατιωτικοί και πολιτιστικοί ηγέτες ομολόγησαν ανοιχτά, εκούσια, με υπερηφάνεια, αυτό που υπό άλλες συνθήκες οι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων θα πάσχιζαν να αποδείξουν.. Μετά από χρόνια άρνησης της Νάκμπα, συμπεριλαμβανομένης μιας σχεδόν απαγόρευσης της χρήσης του όρου, ο Άβι Ντίχτερ δηλώνει υπερήφανα ότι πραγματοποιούμε στη Γάζα μια δεύτερη Νάκμπα. Αν παλαιότερα τα βίντεο των εθελοντών του B’Tselem αποκάλυπταν φρικαλεότητες και η απάντηση του εκπροσώπου του IDF ήταν να πει ότι τα γεγονότα παρουσιάστηκαν

εκτός πλαισίου, σήμερα οι στρατιώτες οι ίδιοι τραβούν με υπερηφάνεια βίντεο που καταγράφουν παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τα ανεβάζουν με χαρά στο διαδίκτυο. «Αυτό που παρακολουθούμε είναι η κατάρρευση του παραδοσιακού κύκλου αποκάλυψης, άρνησης και επιβεβαίωσης. Σε μια τέτοια πραγματικότητα, ποια χρησιμότητα έχουν τα smartphones και τα κοινωνικά δίκτυα;

Αν και το όφελος της καταγραφής φρικαλεοτήτων είναι πολύ μικρότερο από ό,τι ελπίζαμε στο παρελθόν, παραμένει σημαντικό. Καθώς γράφω αυτό το κείμενο, φαίνεται ότι οι αντανακλαστικές αντιδράσεις τύπου "ψεύτικο" και "καλά να πάθουν" τελικά συναντούν σταθερά εμπόδια.

Μπροστά στην τεράστια και ασταμάτητη απόδειξη της πείνας στη Γάζα, οι κραυγές "ψεύτικο" γίνονται όλο και πιο παραληρηματικές και απελπισμένες. Ο κακόβουλος ισχυρισμός, που επαναλαμβάνεται ασταμάτητα στον ισραηλινό λόγο, ότι ένα παιδί από τη Γάζα που υποφέρει από προϋπάρχουσα ασθένεια με κάποιο τρόπο απαλλάσσει το Ισραήλ από την ευθύνη για το ότι το αφήνει να πεθάνει από πείνα, φαίνεται ότι απέτυχε να σταματήσει την αυξανόμενη αναγνώριση στο Ισραήλ της παλαιστινιακής οδύνης.

Οι στρεβλώσεις που αναγνωρίζουν ότι πράγματι υπάρχει πείνα στη Γάζα, αλλά φταίει η Χαμάς, ή ότι πρόκειται για ακούσια συνέπεια , ή ότι ο κόσμος είναι υποκριτής επειδή δεν ασχολείται με την πείνα στην Υεμένη, μας επιστρέφουν στον κόσμο των αρνήσεων που περιέγραψε ο Στάνλεϊ Κοέν και τουλάχιστον διδάσκουν για την αμήχανη επιστροφή της ντροπής, και ίσως και της ενοχής, σε μερικούς από εμάς Αυτό που φαίνεται να έχει συμβάλει σε αυτή την αλλαγή είναι, αφενός, οι αντιδράσεις της διεθνούς κοινότητας στον λιμό και η δυνατότητα να αναγνωρίζεται και, από την άλλη, η δυνατότητα να αναγνωρίσει κανείς τον λιμό χωρίς να εμπλέξει άμεσα τους στρατιώτες και τους πιλότους . Αλλά φαίνεται ότι η συσωρευτική δύναμη των εικόνων και της προσεκτικής καταγραφής από τη Γάζα έκανε επίσης τη δουλειά της. Η επιμονή των ανθρώπων και των οργανώσεων να συνεχίσουν να καταγράφουν και να αναφέρουν, μέσα

και έξω από τη Γάζα, να αποδεικνύουν και να διαδίδουν στο Ισραήλ και σε όλο τον κόσμο, έχει τελικά επιφέρει αντίκτυπο ακόμη και υπό τις παρούσες συνθήκες. Ακόμη κι αν δεν κατάφεραν να αποτρέψουν τη φρίκη, πιθανότατα χωρίς αυτούς η καταστροφή θα ήταν ακόμη μεγαλύτερη.

Πηγή

Η Καταστολή της Αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους στη Γερμανία

Του Yegor Halva

Μετάφραση Παναγιώτης Λυκογιάννης

Πηγή Unicorn Riot

Βερολίνο, Γερμανία – Πολύ πριν τις 7 Οκτωβρίου 2023, οι Παλαιστίνιοι και οι υποστηρικτές τους στη Γερμανία, ειδικά στο Βερολίνο, αντιμετώπιζαν πολιτικές περιθωριοποίησης και αυστηρής καταπίεσης. Μια συνεχής επίθεση στα συνταγματικά τους δικαιώματα ελευθερίας λόγου, συνάθροισης και έκφρασης έχει ενταθεί από τις 7 Οκτωβρίου, καταπνίγοντας την ικανότητά τους να θρηνούν και να μιλούν ενάντια στις γενοκτονικές ενέργειες του Ισραήλ στη Γάζα.

Σε μια πρόσφατα δημοσιευμένη βάση δεδομένων με τίτλο *Index of Repression*, το European Legal Support Centre (ELSC) και το

Forensic Architecture έχουν τεκμηριώσει 766 περιστατικά πολυδιάστατης καταστολής εναντίον φιλοπαλαιστινιακών φωνών, από το 2019 μέχρι τον Απρίλιο του 2025. Συλλήψεις, λογοκρισία, απαγορεύσεις διαδηλώσεων, παρενόχληση, παρακολούθηση, επαγγελματικές συνέπειες και κυρώσεις σε χώρους εργασίας έχουν χρησιμοποιηθεί συστηματικά εναντίον ακτιβιστών, πολιτικών οργανώσεων, δημοσιογράφων, ακαδημαϊκών, καλλιτεχνών και ΜΚΟ από την αστυνομία, κρατικούς θεσμούς και μέσα ενημέρωσης. Φωνές Εβραίων υπέρ της Παλαιστίνης υφίστανται επίσης κυρώσεις για κριτική στο κράτος του Ισραήλ.

Όπως επισημαίνει το ELSC, «**η καταστολή δεν λειτουργεί μόνο για να λογοκρίνει, αλλά και για να διαμορφώσει το τι θεωρείται αποδεκτός λόγος, δημιουργώντας μια πολιτική πραγματικότητα στην οποία η αλληλεγγύη προς την Παλαιστίνη χαρακτηρίζεται αποκλίνουσα, επικίνδυνη ή εκτός των ορίων της δημοκρατικής έκφρασης».**

Το άρθρο αυτό στοχεύει να θέσει σε πλαίσιο ορισμένες πτυχές της κατάστασης, από τη θεμελίωση της καταστολής έως την ανάδειξη του εύρους και της σοβαρότητας των φωνών για την Παλαιστίνη που σιωπούν στη Γερμανία. Εστιάζουμε στο Βερολίνο, όπου έχουν σημειωθεί οι μεγαλύτερες κινητοποιήσεις και οι κυβερνητικές καταστολές. Για να ξεκινήσουμε, παρουσιάζουμε ένα βίντεο από τη φιλοπαλαιστινιακή διαδήλωση της 21ης Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο, όπου μιλήσαμε με ακτιβιστές, οργανωτές και μια δημοσιογράφο που έχει μπει στην μαύρη λίστα.

Οι Παλαιστίνιοι στη Γερμανία

Η Γερμανία φιλοξενεί μία από τις μεγαλύτερες παλαιστινιακές κοινότητες στην Ευρώπη, με εκτιμήσεις που κυμαίνονται από 100.000 έως 300.000 άτομα. Οι ακριβείς αριθμοί είναι ασαφείς, καθώς η παλαιστινιακή ιθαγένεια δεν καταγράφεται στις γερμανικές στατιστικές. Οι Παλαιστίνιοι κατηγοριοποιούνται με διάφορες ετικέτες, όπως πρόσφυγες, άτομα χωρίς υπηκοότητα ή ανάλογα με τις χώρες διέλευσης (π.χ. Λίβανος, Συρία). Οι

κάτοχοι ισραηλινής υπηκοότητας καταγράφονται ως Ισραηλινοί, ενώ άλλοι μπορεί να έχουν γερμανική ή άλλη ευρωπαϊκή υπηκοότητα.

Η πρωτεύουσα, το Βερολίνο, φιλοξενεί τον μεγαλύτερο παλαιστινιακό πληθυσμό στη Γερμανία. Σύμφωνα με το Γραφείο Στατιστικής Βερολίνου και Βρανδεμβούργου, ο αριθμός των Παλαιστίνιων προσδιορίστηκε σε 11.753 το 2013. Από την άλλη, μια έκθεση του Berlin International το 2010 εκτιμούσε τον αριθμό πάνω από 30.000, ενώ παλαιστινιακές οργανώσεις ανεβάζουν τον αριθμό έως 45.000. Αυτή η έλλειψη αναγνώρισης οδηγεί σε αορατότητα και διαιωνίζει τη συστηματική περιθωριοποίηση.

Παλαιστινιακές σημαίες κατά τη διάρκεια μαζικής διαμαρτυρίας υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 έξω από το κτίριο του Ράιχσταγκ στο Βερολίνο της Γερμανίας.

Η Ιδεολογία της Staatsräson / raison d’état

Ένα βασικό σημείο για την κατανόηση της σκληρής καταστολής του φιλοπαλαιστινιακού κινήματος στη Γερμανία – καθώς και των

θεμελίων της σημερινής γερμανικής διπλωματίας και εξωτερικής πολιτικής – είναι η κατανόηση της υποκείμενης ιδεολογίας. Η έννοια της *Staatsräson* αναφέρεται στην αντίληψη ότι η ασφάλεια του Ισραήλ αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των θεμελιωδών συμφερόντων του γερμανικού κράτους.

Η εμφάνιση αυτής της έννοιας σήμανε μια μετατόπιση στην προσέγγιση της Γερμανίας προς τα μαθήματα του Ολοκαυτώματος. Η γερμανική πολιτική ελίτ απομακρύνθηκε από την ιδέα ότι το Ολοκαύτωμα δημιούργησε μια ευθύνη προς την ανθρωπότητα ως σύνολο και το προσέγγισε ως ευθύνη μόνο προς το Ισραήλ.

Αυτή η μετατόπιση ξεκίνησε με την ομιλία της Καγκελαρίου Άνγκελα Μέρκελ στην Κνεσέτ το 2008, όπου διατύπωσε για πρώτη φορά αυτή την αρχή. Μετά τις επιθέσεις της 7ης Οκτωβρίου στο Ισραήλ, η θέση αυτή ενισχύθηκε από τον διάδοχό της, Καγκελάριο Όλαφ Σολτς, ο οποίος δήλωσε: «Σε αυτή τη στιγμή, υπάρχει μόνο μία θέση για τη Γερμανία. Αυτή είναι στο πλευρό του Ισραήλ», τονίζοντας ότι «η ασφάλεια του Ισραήλ αποτελεί γερμανικό εθνικό συμφέρον (raison d’etat).

Υποστηρικτές της αρχής της *Staatsräson* βρίσκονται σε ολόκληρο το γερμανικό πολιτικό φάσμα, από την ακροδεξιά AfD μέχρι τους Σοσιαλδημοκράτες (SPD), τους Πράσινους και την αριστερά. Αυτή η «Querfront», μια συμμαχία από την άκρα δεξιά έως την άκρα αριστερά, νομιμοποιεί τις εσωτερικές και εξωτερικές πολιτικές της Γερμανίας εναντίον των Παλαιστινίων.

Η αντίθεση στον σιωνιστικό εποικισμό και τη γενοκτονία παρουσιάζεται εσκεμμένα όλο και περισσότερο ως αντισημιτισμός, μια ταμπέλα που χρησιμοποιείται για να φιμώσει τις φιλοπαλαιστινιακές φωνές. Οι παλαιστινιακές, αραβικές και μουσουλμανικές κοινότητες παρουσιάζονται συνολικά ως εγγενώς βίαιες, αντισημιτικές και ως απειλές ασφαλείας λόγω της ίδιας της ύπαρξής τους. Οι γερμανοί ηγέτες έχουν καλέσει τους μουσουλμάνους να «**αποστασιοποιηθούν δημόσια από τον αντισημιτισμό».**

Μια κατασκευασμένη αφήγηση εισαγόμενου αραβικού/παλαιστινιακού αντισημιτισμού χρησιμοποιείται για να σβηστεί η ίδια η ιστορία του αντισημιτισμού της Γερμανίας, ενώ επιβάλλεται συλλογική ευθύνη σε ήδη περιθωριοποιημένες αραβικές μεταναστευτικές κοινότητες. Αγνοεί το ευρύτερο πλαίσιο της αύξησης της αντισημιτικής βίας, κυρίως από την άκρα δεξιά, και λειτουργεί ως απόσπαση της προσοχής από την αποτυχία του κράτους να αντιμετωπίσει τον θεσμικό ρατσισμό και τον αντισημιτισμό που παραμένει στη γερμανική κοινωνία.

Η αφήγηση του εισαγόμενου αντισημιτισμού έχει χρησιμοποιηθεί για την επιβολή αυστηρότερων μέτρων μετανάστευσης. Εκφράσεις στήριξης προς την παλαιστινιακή υπόθεση έχουν χρησιμοποιηθεί ως δικαιολογία για την άρνηση ανανέωσης αδειών διαμονής, ακόμη και για απελάσεις.

Επιπλέον, το τελευταίο σχέδιο νόμου περί πολιτογράφησης στη Γερμανία αναγνωρίζει τις **«αντισημιτικές στάσεις»** ως βάση αποκλεισμού, ενώ παράλληλα απαιτεί την αναγνώριση του δικαιώματος ύπαρξης του Ισραήλ.

Ο προηγούμενος καγκελάριος του SPD, Όλαφ Σολτς, δήλωσε στις 20 Οκτωβρίου 2023: **«Πρέπει να απελαύνουμε ανθρώπους πιο συχνά και γρήγορα»**, ευθυγραμμιζόμενος πλήρως με την ρητορική και τα αιτήματα του ακροδεξιού κόμματος AfD (Εναλλακτική για τη Γερμανία), το οποίο έχει αποκτήσει σημαντική δυναμική τα τελευταία χρόνια.

Οι αντισιωνιστικές εβραϊκές ομάδες δηλώνουν σαφώς ότι αυτό που τους καθιστά ανασφαλείς είναι οι δεξιοί πολιτικοί και οι ναζί που αυξάνουν την εξουσία τους στο γερμανικό κοινοβούλιο, η συνεργασία αστυνομίας, στρατού και ακροδεξιάς, ο δομικός και πολιτιστικός ρατσισμός μέσα στους γερμανικούς θεσμούς, και η μετακύληση ευθυνών για τον αντισημιτισμό σε κοινότητες με βάσει την φυλή.

Η Ρακέλ Σάπιρο, μέλος του Διεθνούς Δικτύου Αντισιωνιστών Εβραίων, της οποίας η γιαγιά ήταν επιζήσασα του Ολοκαυτώματος,

πιστεύει ότι «οι Γερμανοί είναι οι πιο παραγωγικοί αντισημίτες που έχει δει ποτέ ο κόσμος» και χρησιμοποιούν την «ψευδή εξίσωση Σιωνισμού και Ιουδαϊσμού» για να ποινικοποιήσουν άλλους.

> *«Η Γερμανία και οι Γερμανοί είναι οι πιο παραγωγικοί αντισημίτες που έχει γνωρίσει ποτέ ο κόσμος. Τώρα ισχυρίζονται ότι οι Μουσουλμάνοι, οι Άραβες και ιδιαίτερα οι Παλαιστίνιοι έφεραν τον αντισημιτισμό στη Γερμανία, στη χώρα που σκότωσε έξι εκατομμύρια Εβραίους (…) Αντιμετωπίζουν τους Εβραίους εξίσου άσχημα όπως πάντα. Χρησιμοποιούν αυτήν την ψευδή εξίσωση Σιωνισμού και Ιουδαϊσμού για να καταπιέσουν και να ποινικοποιήσουν άλλες ομάδες ανθρώπων. Η Γερμανία δεν είναι ξένη στην απανθρωποποίηση άλλων ομάδων για να συνεχιστούν τα εγκλήματα πολέμου εναντίον τους. Συνεχίζουν να είναι αντισημίτες μέσω αυτής της εξίσωσης».*

Ρακέλ Σάπιρο, μέλος του Διεθνούς Δικτύου Αντισιωνιστών Εβραίων.

Καταστολή των Διαδηλώσεων υπέρ της Παλαιστίνη στο Βερολίνο

Οι αρχές του Βερολίνου είχαν ήδη δείξει τις προθέσεις τους απαγορεύοντας τις εκδηλώσεις μνήμης της Nakba το 2022 και το 2023. Από τον Οκτώβριο του 2023, η αντίδρασή τους στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους χαρακτηρίζεται από σκληρή καταστολή, συμπεριλαμβανομένων απαγορεύσεων διαδηλώσεων και επιθετικής αστυνόμευσης.

Στις 9 Οκτωβρίου 2023, η αστυνομία του Βερολίνου επέβαλε απαγόρευση μιας εβδομάδας για τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους, η οποία παρατάθηκε έως τις 27 Οκτωβρίου. Μεταξύ 11 και 20 Οκτωβρίου, η ELSC κατέγραψε 600 προσαγωγές στο Βερολίνο, συμπεριλαμβανομένων ανηλίκων, μαζί με πολυάριθμες ποινικές και διοικητικές υποθέσεις.

Όπως έχει αναδείξει η Καμπάνια για τα Θύματα Ρατσιστικής

Αστυνομικής Βίας (KOP), υπάρχουν πολυάριθμα βίντεο που τεκμηριώνουν την αστυνομική βία, όπως η χρήση σπρέι πιπεριού, αστυνομικών σκύλων και σωματικής βίας, προκαλώντας πολλούς τραυματισμούς. Ανήλικοι συνελήφθησαν μόνο και μόνο επειδή κρατούσαν την παλαιστινιακή σημαία ή φώναζαν «Λευτεριά στην Παλαιστίνη».

Το Υπουργείο Εσωτερικών χαρακτήρισε το σύνθημα «**Από τον ποταμό ως τη θάλασσα, η Παλαιστίνη θα είναι ελεύθερη**» ως έκφραση υποστήριξης της Χαμάς, μαζί με άλλα σύμβολα.

Σε πολλές περιπτώσεις κατά τους τελευταίους 22 μήνες, η γερμανική αστυνομία έχει απαγορεύσει τη χρήση της αραβικής γλώσσας σε διαδηλώσεις, έχει κατασχέσει έντυπα και έχει ποινικοποιήσει τα συνθήματα, τους παραδοσιακούς παλαιστινιακούς χορού και τη χρήση πολιτιστικών συμβόλων όπως η κεφίγια.

Στη μεγάλη διαδήλωση στο Βερολίνο τον Ιούνιο του 2025, η Αμίρα, παλαιστίνια ακτιβίστρια, δήλωσε στο Unicorn Riot ότι έχει βιώσει «πολλές περιπτώσεις» καταστολής για να τις αναφέρει όλες, «**κάθε διαδήλωση τελείωσε βίαια**». Είπε ότι πέρασε ατελείωτες νύχτες παρέχοντας υποστήριξη σε κρατούμενους ή «περιμένοντας στα νοσοκομεία για να λάβουν οι σύντροφοί της θεραπεία. Έχω φίλους των οποίων τα σπίτια έχουν ερευνηθεί λόγω αναρτήσεων στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης».

Αυτή η ποινικοποίηση έχει υπερβεί το πλαίσιο των διαδηλώσεων και έχει κανονικοποιηθεί σε πολλές εργατικές μουσουλμανικές περιοχές όπως το Βερολίνο-Νόικολν, όπου ζει η μεγαλύτερη παλαιστινιακή κοινότητα. Δημιουργώντας την εικόνα του νεαρού, οργισμένου, συναισθηματικού και βίαιου Άραβα Μουσουλμάνου, το γερμανικό κράτος και η αστυνομία ουσιαστικά κατέλαβαν το ήδη υπερβολικά αστυνομοκρατούμενο Νόικολν για αρκετές εβδομάδες για να αποτρέψουν διαδηλώσεις αμέσως μετά τις 7 Οκτωβρίου 2023.

Μεγάλες ομάδες αστυνομικών εθεάθησαν έξω από τη μαζική διαμαρτυρία υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο της Γερμανίας.

Μεγάλες ομάδες αστυνομικών εντοπίστηκαν έξω από τη μαζική διαδήλωση υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο.

Συνέδριο για την Παλαιστίνη – Κατηγορούμε!

Ένα τριήμερο συνέδριο για την Παλαιστίνη που πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο τον Απρίλιο του 2024 είχε σκοπό να λειτουργήσει ως “δικαστήριο” για να καταδείξει την μαζική καταστροφή της Γάζας και του πληθυσμού της από το κράτος του Ισραήλ, να αποκαλύψει τον ρόλο που διαδραματίζει το γερμανικό κράτος και να κινητοποιήσει για τα ανθρώπινα δικαιώματα υπό το σύνθημα «Ποτέ ξανά» για όλους.

Η εκδήλωση αστυνομοκρατήθηκε έντονα και δαιμονοποιήθηκε από τα γερμανικά μέσα και την πολιτική. Οι τίτλοι χαρακτήριζαν το συνέδριο ως «συνέδριο μίσους προς το Ισραήλ», παρά το γεγονός ότι εβραϊκές οργανώσεις συμμετείχαν στη διοργάνωση. Πριν από το συνέδριο, τα σπίτια των διοργανωτών ερευνήθηκαν από την αστυνομία του Βερολίνου και το γερμανικό κράτος πάγωσε τον

τραπεζικό λογαριασμό της οργάνωσης Jewish Voice for a Just Peace in the Middle East.

Πριν από το συνέδριο, απαγορεύτηκε η είσοδος στον πρώην υπουργό Οικονομικών της Ελλάδας, Γιάνη Βαρουφάκη, νυν ηγέτη του ευρωπαϊκού κόμματος Μέρα25, και στον βρετανο-παλαιστίνιο συγγραφέα Salman Ghassan Abu Sittah. Και οι δύο αποκλείστηκαν από όλες τις πολιτικές δραστηριότητες στη Γερμανία, ακόμα και μέσω Zoom.

Την πρώτη ημέρα του συνεδρίου, 12 Απριλίου, περίπου 2.500 αστυνομικοί με εξοπλισμό αντιμετώπισης ταραχών εισέβαλαν στον χώρο, έκοψαν το ρεύμα και συνέλαβαν πολλούς διοργανωτές και συμμετέχοντες. Η αστυνομία στη συνέχεια απαγόρευσε τις δύο τελευταίες ημέρες του συνεδρίου. Την επόμενη μέρα, η αστυνομία επιτέθηκε σε άτομα που διαδήλωναν κατά της απαγόρευσης του συνεδρίου.

Μέρες μετά την εκδήλωση, ο κάτοικος Βερολίνου Udi Raz, Ισραηλινός που βοήθησε στη διοργάνωση του συνεδρίου, έχασε τη δουλειά του για την αναφορά στο Ισραήλ ως «**απαρτχάιντ**» και έκτοτε χαρακτηρίζεται αντισημίτης από τα γερμανικά κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης .

Ο χαρακτηρισμός του BDS ως Εξτρεμιστικής Οργάνωσης

Η καταστολή της αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη στη Γερμανία έφτασε σε νέο επίπεδο στις 18 Ιουνίου 2024, όταν η κύρια υπηρεσία πληροφοριών Verfassungsschutz ανακοίνωσε ότι το κίνημα Boycott, Divestment and Sanctions (BDS) ελέγχεται ως «**εξτρεμιστική ομάδα**».

Η Έκθεση για την Προστασία του Συντάγματος (PDF) ισχυρίζεται ότι το BDS είναι ένα κίνημα που χαρακτηρίζεται από αντι-ισραηλινές θέσεις και δηλώσεις, «**και οι δομές, οι ακόλουθοι και οι υποστηρικτές που του αποδίδονται συνδέονται με τον κοσμικό παλαιστινιακό εξτρεμισμό».**

Οι προθέσεις του γερμανικού κράτους απέναντι στο κίνημα BDS

ήταν σαφείς από το 2019, όταν το γερμανικό κοινοβούλιο χαρακτήρισε το BDS ως αντισημιτικό, η μόνη χώρα στην ΕΕ που το έκανε.

Παρακολούθηση Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης

Τα κοινωνικά μέσα στη Γερμανία έχουν γίνει εστία αστυνόμευσης και ποινικοποίησης της υποστήριξης προς την Παλαιστίνη και της αντικατοχικής στάσης. Η γερμανική κυβέρνηση έχει εντείνει τις προσπάθειες παρακολούθησης και τιμωρίας δραστηριοτήτων στα social media που σχετίζονται με αλληλεγγύη προς την Παλαιστίνη.

Έχουν καταγραφεί πολλές περιπτώσεις ερευνών σε σπίτια και συλλήψεων για τη χρήση συνθημάτων όπως «Από τον Ποταμό ως τη θάλασσα» και, γενικότερα, για την έκφραση υποστήριξης προς την Παλαιστίνη διαδικτυακά, ακόμα και με ένα «like».

Μετά από εκδηλώσεις όπως το Συνέδριο για την Παλαιστίνη, οι αρχές έθεσαν υπό διερεύνηση ομιλητές βάσει των αναρτήσεών τους στα social media. Επιπλέον, τμήματα της γερμανικής κοινωνίας πολιτών συμμετέχουν σε αυτή την ψηφιακή αστυνόμευση με προσωπικές καταγγελίες και αρχειοθέτηση αναρτήσεων που ασκούν κριτική στις ισραηλινές πολιτικές.

Πινακίδα που γράφει «Η ανθρωπότητα θα επικρατήσει. Η Παλαιστίνη θα είναι ελεύθερη» κατά τη διάρκεια μαζικής διαμαρτυρίας υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο της Γερμανίας. **Καταστολή στον Εκπαιδευτικό Τομέα**

Η καταστολή της αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη στη Γερμανία έχει επηρεάσει ακαδημαϊκά ιδρύματα, φιμώνοντας τη διαφωνία και στοχοποιώντας φοιτητές και ακαδημαϊκούς.
Οι διαδηλώσεις έχουν κατασταλεί, εκδηλώσεις και διαλέξεις που έκαναν κριτική στην ισραηλινή πολιτική έχουν ακυρωθεί, έχουν οργανωθεί εκστρατείες δυσφήμισης κατά συνεδρίων και ακαδημαϊκών και έχουν τεθεί σε εφαρμογή εσωτερικές έρευνες κατά των ακαδημαϊκών. Πρωταγωνιστές σε αυτές τις περιπτώσεις ήταν οι διοικήσεις των πανεπιστημίων, η αστυνομία και τα ΜΜΕ, επικαλούμενοι «**αντισημιτισμό», «έλλειψη ουδετερότητας» ή «παραβίαση πολιτικής».**

Στις 7 Μαΐου 2024, 100 φοιτητές συγκεντρώθηκαν στο campus του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του Βερολίνου και στήσανε σκηνές για να δημιουργήσουν ένα καταυλισμό διαμαρτυρίας, συμμετέχοντας στο διεθνές κίνημα καταυλισμών των φοιτητών. Η διοίκηση του πανεπιστημίου ενημέρωσε άμεσα την αστυνομία, η οποία κατέφθασε και εκκένωσε βίαια τον καταυλισμό, συλλαμβάνοντας με βία τους

ακτιβιστές που συμμετείχαν.

Ως αντίδραση σε αυτή την καταστολή, δημοσιεύτηκε μια «δήλωση καθηγητών στα πανεπιστήμια του Βερολίνου» υπογεγραμμένη από πάνω από 1.000 ακαδημαϊκούς, σε υποστήριξη των διαμαρτυρόμενων φοιτητών και με έκκληση προς τις διοικήσεις «**να αποφύγουν την χρήση αστυνομικής βίας εναντίον των ίδιων των φοιτητών τους, καθώς και την περαιτέρω ποινική τους δίωξη**».

Διαρροές εσωτερικών email από το Υπουργείο Παιδείας τον Ιούνιο 2024 δείχνουν ότι ο πρώην υπουργός Παιδείας και Έρευνας ζήτησε ποινική έρευνα σχετικά με την επιστολή και μια αξιολόγηση για το ενδεχόμενο ανάκλησης της χρηματοδότησης του πανεπιστημίου λόγω της ανοιχτής επιστολής.

Η Amira, πρώην φοιτήτρια η ίδια, επέλεξε να εγκαταλείψει τις σπουδές της μετά τη σύλληψη και την επιβολή προστίμου από το ίδιο της το πανεπιστήμιο για συμμετοχή σε κατάληψη αίθουσας υπέρ της Παλαιστίνης τον Νοέμβριο 2023. «Ειλικρινά, δεν ήθελα να πηγαίνω πια εκεί», είπε.

Στα σχολεία εφαρμόστηκαν πολιτικές περαιτέρω περιθωριοποίησης της παλαιστινιακής ταυτότητας και φίμωσης όσων μιλούσαν υπέρ της Παλαιστίνης. Τον Οκτώβριο 2023, εκδόθηκε οδηγία που επέτρεπε στα σχολεία να απαγορεύσουν παλαιστινιακά σύμβολα, όπως την κεφίγια και τα σήματα «**Ελεύθερη Παλαιστίνη**».

Ένας δάσκαλος στο Βερολίνο χτύπησε μαθητή για την προβολή της παλαιστινιακής σημαίας στο σχολείο στις 9 Οκτωβρίου 2023. Ο μαθητής αποβλήθηκε και η αστυνομία σκόρπισε βίαια μια διαμαρτυρία αλληλεγγύης.

Το γερμανικό κοινοβούλιο υιοθέτησε νωρίτερα φέτος ψήφισμα κατά του «**αντισημιτισμού σε σχολεία και πανεπιστήμια**», που προβλέπει κυρώσεις όπως αναστολή ή αποβολή για αντισημιτική συμπεριφορά σε εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Τον Φεβρουάριο 2024, το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD) και η Χριστιανική Δημοκρατική Ένωση (CDU) στο Βερολίνο αποφάσισαν να

διανείμουν το φυλλάδιο «Μύθος #Ισραήλ 1948», στο οποίο η Nakba (μαζική εκδίωξη και εθνοκάθαρση των Παλαιστινίων) περιγράφεται ως «μύθος» στα λύκεια. Μετά την αντίδραση, η απόφαση ανακλήθηκε.

«Φανταστείτε να είστε παιδί από την Παλαιστίνη», είπε η Amira, «να μεγαλώνετε με τις ιστορίες για το πώς εκδιώχθηκαν οι παππούδες σας, πώς έχασαν τα σπίτια τους οι γονείς σας, πώς τα μέλη της οικογένειας έζησαν μέσα στη βία, και μετά κάποιοι Γερμανοί πολιτικοί να έρχονται και να θέλουν να σας κάνουν να πιστέψετε ότι όλα αυτά δεν συνέβησαν ποτέ. Αυτή είναι άρνηση γενοκτονίας, και αυτό είναι επίσης μέρος της τέλεσης γενοκτονίας».

Περικοπές Χρηματοδότησης σε Πολιτιστικούς Φορείς

Στον τομέα του Πολιτισμού, έχει περιοριστεί η πρόσβαση σε χώρους, έχουν ακυρωθεί εκδηλώσεις, οργανώθηκαν εκστρατείες δυσφήμισης, έγιναν απειλές για περικοπές χρηματοδότησης και εφαρμόστηκαν περικοπές κατά καλλιτεχνών και φορέων υπέρ της Παλαιστίνης. Για παράδειγμα, το πολιτιστικό κέντρο Oyoun στο Βερολίνο έχασε την χρηματοδότηση του μετά τη φιλοξενία εκδήλωσης με την Jewish Voice for a Just Peace in the Middle East.

Η τάση γραφειοκρατικής καταστολής επεκτάθηκε και σε κοινωνικά κέντρα, όπως δείχνει το κλείσιμο δύο κέντρων για νέους που εξυπηρετούσαν μόνο μετανάστες και queer , τα Alia και Phantalisa. Ο λόγος του κλεισίματος ήταν το περιεχόμενο προσωπικών αναρτήσεων στο Instagram κάποιων υπαλλήλων των κέντρων και συντονιστών προγραμμάτων, η συμμετοχή τους σε διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης και το γεγονός ότι ένας από τους εργαζόμενους ήταν προγραμματισμένο να μιλήσει στο Palestine Congress.

Σε ανακοίνωση για το κλείσιμό τους, οι διοργανωτές του FRIEDA-Frauen*Zentrum e.V., υπεύθυνοι για τα δύο κέντρα, έγραψαν ότι σοκαρίστηκαν «**με την κατασκοπεία των προσωπικών λογαριασμών**

Instagram των υπαλλήλων… έχουμε πέσει θύματα του μοτίβου καταστολής και εκφοβισμού… που επηρεάζει αυτή τη στιγμή άτομα που εκφράζουν αλληλεγγύη προς τον παλαιστινιακό λαό».

Σε μια νέα περίπτωση, τον Απρίλιο 2025, γερμανικά φεστιβάλ ακύρωσαν τις συναυλίες της ιρλανδικής μπάντας Kneecap, η οποία στοχοποιείται και φιμώνεται για την φιλο-Παλαιστινιακή, αντι-ισραηλινή στάση της.

Δεν ήταν όλες οι προσπάθειες καταστολής επιτυχημένες. Οι εργαζόμενοι κατάφεραν να ανατρέψουν αλλαγή στη διαδικασία νέων χρηματοδοτήσεων από τη Διεύθυνση Πολιτισμού της Γερμανικής Γερουσίας πέρυσι. Οι αιτούντες επιχορηγήσεων έπρεπε να υπογράψουν «ρήτρα κατά των διακρίσεων», η οποία όριζε ότι η κριτική στην ισραηλινή πολιτική είναι αντισημιτική – η ρήτρα καταργήθηκε τον ίδιο μήνα λόγω πίεσης από εργαζόμενους στον πολιτισμό.

Όπλα και Γενοκτονία: Η Γερμανία Κύριος Προμηθευτής Όπλων στο Ισραήλ

Από το 2003, η Γερμανία έχει εγκρίνει 4.427 μεμονωμένες άδειες εξαγωγής όπλων προς το Ισραήλ, με συνολική αξία περίπου 3,3 δισ. ευρώ. Σύμφωνα με έκθεση της Forensic Architecture, το 2023 η Γερμανία ενέκρινε εξαγωγές όπλων προς το Ισραήλ αξίας 326,5 εκατ. ευρώ (354 εκατ. δολάρια), αντιπροσωπεύοντας το 47% των στρατιωτικών προμηθειών του Ισραήλ, καθιστώντας τη δεύτερο μεγαλύτερο προμηθευτή μετά τις ΗΠΑ. Πρόκειται για δεκαπλασιασμό σε σχέση με το 2022. Το 99% των όπλων του Ισραήλ προέρχεται από ΗΠΑ και Γερμανία.

Από τον Ιανουάριο 2024, το Διεθνές Δικαστήριο Δικαιοσύνης (ICJ) αποφάνθηκε ότι υπάρχει «εύλογος» κίνδυνος γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού στη Γάζα.

Τον Φεβρουάριο 2024, οι ειδικοί του ΟΗΕ δήλωσαν ότι «**οποιαδήποτε μεταφορά όπλων ή πυρομαχικών στο Ισραήλ που θα χρησιμοποιηθούν στη Γάζα πιθανόν να παραβιάζει το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο και πρέπει να σταματήσει αμέσως».**

Η απόφαση του ICJ, οι δηλώσεις του ΟΗΕ και η πίεση της διεθνούς κοινωνίας των πολτών μέσω του κινήματος υπέρ της Παλαιστίνης έχουν αργά, αλλά ορατά, επηρεάσει τις διεθνείς μεταφορές όπλων προς το Ισραήλ. Ορισμένες χώρες, όπως Βέλγιο, Ολλανδία, Ισπανία, Κολομβία, Ιαπωνία και Καναδάς, έλαβαν μέτρα για αναστολή αδειών εξαγωγής και παύση στρατιωτικών εξαγωγών και εισαγωγών προς και από το Ισραήλ, είτε πλήρως είτε για συγκεκριμένα όπλα.

Αυτό δεν συνέβη στη Γερμανία παρά τις νομικές ενέργειες, αγωγές και ποινικές καταγγελίες που έγιναν για να αποτραπεί ο εξοπλισμός του Ισραήλ από τη Γερμανία. Το ίδιο το ICJ, παρά την προηγούμενη απόφασή του, απέρριψε την αίτηση της Νικαράγουα για λήψη προσωρινών μέτρων εναντίον της Γερμανίας.

Πινακίδα με την ένδειξη «Σταματήστε να Εξοπλίζετε το Ισραήλ» κατά τη διάρκεια μαζικής διαμαρτυρίας υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο της Γερμανίας

Επίθεση στην Ελευθερία του Τύπου

Όπως τεκμηριώνεται στη βάση δεδομένων Index of Repression, 81 από τα συνολικά 766 περιστατικά αφορούσαν μέσα ενημέρωσης και

δημοσιογράφους. Αυτά περιλαμβάνουν εκστρατείες παραπληροφόρησης/δυσφήμισης κατά δημοσιογράφων, καλλιτεχνών, ακτιβιστών, οργανώσεων και εκδηλώσεων υπέρ της Παλαιστίνης, οργανωμένες από μεγάλα γερμανικά μέσα, με κατηγορίες για αντισημιτισμό και υποστήριξη της τρομοκρατίας.

Επιπλέον, τεκμηριώνονται 20 περιπτώσεις στοχευμένων επιθέσεων σε δημοσιογράφους, συμπεριλαμβανομένων αστυνομικών ερευνών, απολύσεων, πολιτικών απαγορεύσεων και συλλήψεων δημοσιογράφων σε διαδηλώσεις λόγω της φιλο-Παλαιστινιακής στάσης τους.

Από την άλλη, οι εκθέσεις ελευθερίας του Τύπου της Γερμανίας για το 2024 και 2025 από τους Δημοσιογράφους Χωρίς Σύνορα (RSF) υπογραμμίζουν την εμφάνιση μιας νέας τάσης: επιθέσεις σε δημοσιογράφους «**που διαπράττονται από διαδηλωτές κατά του πολέμου στη Γάζα**». Καταγράφουν 49 περιπτώσεις το 2024 στο Βερολίνο «**παράλληλα με διαδηλώσεις σχετικές με τη Μέση Ανατολή**».

Οι επαγγελματίες του τομέα των μέσων ενημέρωσης απάντησαν στις εκθέσεις της RSF με ένα υπογεγραμμένο ανοιχτό γράμμα προς τη RSF International, επικρίνοντάς τους ότι η «**έκθεση δεν αμφισβητεί τις γερμανικές αρχές για τις παραβάσεις τους – επιβάλλοντας λογοκρισία και μεροληπτική κάλυψη στα μέσα – ενώ προτείνει ένα κύριο συμπέρασμα, διαστρεβλωμένο σε σχέση με την πραγματικότητα: ότι οι υποστηρικτές της Παλαιστίνης αποτελούν απειλή για την ελευθερία του τύπου στη Γερμανία».**

Ισχυρίζονται ότι η έκθεση δεν λαμβάνει υπόψη την επιρροή της γερμανικής Staatsräson στην ειδησεογραφία και παραβλέπει την αναφορά παραβάσεων από ανεξάρτητους δημοσιογράφους που καλύπτουν γεγονότα υπέρ της Παλαιστίνης. Η έκθεση δίνει προτεραιότητα στις απόψεις δημοσιογράφων που τηρούν τις πολιτικές της Staatsräson, πολλοί από τους οποίους είναι γνωστό ότι έχουν παραβιάσει την δημοσιογραφική δεοντολογία και εργάζονται σε μέσα που εμφανίζουν μεροληπτική πολιτική, επηρεασμένη από τα οικονομικά τους συμφέροντα.

Η υπόθεση Hüseyin Doğru

Η πιο σοβαρή περίπτωση καταπίεσης δημοσιογράφου στη Γερμανία, όχι από το ίδιο το κράτος αλλά από την ΕΕ, είναι η υπόθεση του Hüseyin Doğru.

Ο Doğru εργαζόταν στο παρελθόν για το μέσο Redfish, που χρηματοδοτούνταν από το ρωσικό πρακτορείο Ruptly (ιδιοκτησία της RT, που χρηματοδοτείται από την ρωσική κυβέρνηση). Το Redfish ήταν ένα από τα πρώτα μέσα που χαρακτηρίστηκαν ως συνδεδεμένα με το ρωσικό κράτος λίγο μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία το 2022 και απαγορεύτηκε από το YouTube και όλες τις πλατφόρμες της Meta.

Μετά από αυτό, ο Doğru ίδρυσε έναν ανεξάρτητο οργανισμό μέσων με το όνομα Red.media. Η κάλυψη του Red. επικεντρωνόταν κυρίως στις γενοκτονικές ενέργειες του Ισραήλ και στην καταστολή των κινητοποιήσεων υπέρ της Παλαιστίνης από το γερμανικό κράτος, καθώς και στη γερμανική συνενοχή στον πόλεμο.

Το Red. στοχοποιήθηκε από την αρχή, χωρίς να παρουσιαστούν σαφείς αποδείξεις, μέσω εκστρατειών δυσφήμισης στα μέσα ενημέρωσης, μέσω παραπληροφόρησης ως στρατηγική απαξίωσης με ισχυρισμούς περί αντισημιτισμού, υποστήριξης της τρομοκρατίας και συνεχιζόμενων δεσμών με τη Ρωσία.

Ο πρώην Υφυπουργός Εξωτερικών Anthony Blinken κατηγόρησε το Red. σε συνέντευξη Τύπου τον Σεπτέμβριο του 2024 ως άμεσο διάδοχο του Redfish, ισχυριζόμενος ότι «το RT το διαχειρίζεται κρυφά». Αυτό οδήγησε την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να επιβάλει κυρώσεις στον Doğru, πολίτη της Γερμανίας, στις 20 Μαΐου 2025. Άμεσα, το Red.media ανακοίνωσε το κλείσιμό του.

Οι κυρώσεις επιβλήθηκαν στο πλαίσιο του πακέτου κυρώσεων κατά της Ρωσίας. Η ΕΕ ισχυρίζεται από τη μία πλευρά ότι η προηγούμενη εργασία του Doğru δείχνει συνεχιζόμενους δομικούς και οικονομικούς δεσμούς με το ρωσικό κράτος και, από την άλλη, ότι η κάλυψη θεμάτων της Παλαιστίνης από το Red. τροφοδοτεί παραπληροφόρηση και κοινωνική διαστρέβλωση, από την

οποία μόνο η Ρωσία μπορεί να επωφεληθεί.

> *Όπως επισημαίνει ο Doğru στο Unicorn Riot:*
> *«Όλοι πιστεύουν ότι πρόκειται μόνο για πάγωμα λογαριασμών και ίσως απαγόρευση ταξιδιών, που έχω κι εγώ. Αλλά πηγαίνει παραπέρα. Δεν μου επιτρέπεται να αγοράσω φαγητό, δεν μου επιτρέπεται να αγοράσω νερό, δεν μου επιτρέπεται να αγοράσω φάρμακα. Απαγορεύεται κάθε οικονομική συναλλαγή.»*

Για τον Doğru, οι κυρώσεις της ΕΕ που του επιβλήθηκαν «**θέτουν τώρα ένα προηγούμενο, όπου η ίδια η δημοσιογραφία μπορεί να τιμωρηθεί, να ποινικοποιηθεί και να καταδικαστεί αν δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, στην προκειμένη περίπτωση της Γερμανίας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**»

Κατέληξε: «**Θα αγωνιστώ ενάντια σε αυτές τις κυρώσεις, γιατί είναι παράνομες, εξωδικαστικές, δεν υπήρξε δικαστήριο, δεν υπήρξε ακρόαση, δεν υπήρξε καταδίκη.**»

Η επόμενη μέρα για το κίνημα υπέρ της Παλαιστίνης στη Γερμανία

Οι γερμανικές εκλογές του Φεβρουαρίου 2025 έφεραν στην εξουσία τη Χριστιανοδημοκρατική Ένωση (CDU). Είναι σημαντικό να τονιστεί ότι η γερμανική Staatsräson σχετικά με το Ισραήλ υποστηρίζεται σε όλο το πολιτικό φάσμα του νέου γερμανικού κοινοβουλίου. Ακόμη και το αριστερό κόμμα Die Linke, με εξαίρεση λίγων μελών, δεν μπορεί να αποστασιοποιηθεί σαφώς από τις πολιτικές της Staatsräson. Ως αποτέλεσμα, το κίνημα υπέρ της Παλαιστίνης δεν μπορεί να περιμένει να βρει κοινοβουλευτικούς συμμάχους μετά τις εκλογές του 2025.

Ο Friedrich Merz, ο νέος καγκελάριος της Γερμανίας, επανέλαβε την αμετάβλητη υποστήριξη της Γερμανίας προς το Ισραήλ, προσκαλώντας τον Netanyahu στη Γερμανία παρά το ένταλμα του ICC, υποσχόμενος ότι δεν θα συλληφθεί. Ωστόσο, τον Μάιο του 2025, ο Merz επέκρινε απροσδόκητα τις ενέργειες του Ισραήλ στη Γάζα, λέγοντας ότι οι επιχειρήσεις τους δεν μπορούν πλέον να

δικαιολογηθούν. Εβδομάδες αργότερα, καθώς το Ισραήλ χτυπούσε το Ιράν, το χαρακτήρισε «η βρώμικη δουλειά που κάνει το Ισραήλ για όλους μας.»

Αυτά τα ανάμεικτα μηνύματα εμφανίζονται εν μέσω αυξανόμενης παγκόσμιας καταδίκης της τακτικής αποκλεισμού της ανθρωπιστικής βοήθειας από το Ισραήλ και των θανάτων αμάχων, καθώς και μιας μεταβαλλόμενης κοινής γνώμης στη Γερμανία – το 73% τώρα υποστηρίζει τον περιορισμό στις εξαγωγές όπλων, και το 30% θέλει να σταματήσουν εντελώς. Χωρίς συγκεκριμένη δράση για τη διακοπή της μεταφοράς όπλών, η κριτική του Merz παραμένει επικοινωνιακού χαρακτήρα.

Οι παλαιστινιακές κοινότητες, οργανώσεις και ακτιβιστές έχουν επιβιώσει μιας σκληρής καταστολής από το γερμανικό κράτος τους τελευταίους 22 μήνες. Με ακλόνητη αποφασιστικότητα, περίπου 60.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Βερολίνο στις 21 Ιουνίου 2025, στην μεγαλύτερη πορεία αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη στη χώρα.

«Αυτό είναι ένα παγκόσμιο κίνημα», είπε η Rachael Shapiro στο UR. **«Αυτή είναι μια παγκόσμια αλλαγή στη συνείδηση και είμαστε εδώ για να πούμε ότι δεν θα γυρίσουμε πίσω, δεν υπάρχει επιστροφή. Η Γάζα έχει αλλάξει τον κόσμο, μας έχει αλλάξει όλους και θα είμαστε εδώ ώστε η Γερμανία και ολόκληρη τη Δύση να λογοδοτήσουν για τα εγκλήματα πολέμου τους.»**

Η Γερμανία «**κανονικοποιεί**» τη γενοκτονία στη Γάζα, είπε η Amira. «**Η Γερμανία έχει εξευτελιστεί ενώπιον της διεθνούς κοινότητας. Κανείς δεν μπορεί πλέον να αρνηθεί την γενοκτονία και η κυρίαρση αφήγηση σιγά-σιγά αλλάζει.»**

«Οι Παλαιστίνιοι αγωνίζονται ενάντια στον αποικισμό όχι μόνο τα τελευταία 77 χρόνια, αλλά και πριν, με την Οθωμανική Αυτοκρατορία, τη Βρετανική Εντολή, οι Παλαιστίνιοι επιβίωσαν, διατήρησαν τον πολιτισμό τους, διατήρησαν την κληρονομιά τους και δεν σταμάτησαν ποτέ να αγωνίζονται για αυτοδιάθεση. Όπου συμβαίνουν ανείπωτες φρικαλεότητες, υπάρχει και ελπίδα.»

«The Hunger Games»: Μέσα στις ισραηλινές παγίδες θανάτου στα σημεία βοήθειας για τους λιμοκτονούντες Παλαιστίνιους στη Γάζα.

Του Ahmed Ahmed και της Ibtisam Mahdi, 20 Ιουνίου 2025

Αρχική Δημοσίευση +972Magazine

Μετάφραση Έλενα Λουκά

Οι σχεδόν καθημερινές ισραηλινές σφαγές σε σημεία διανομής τροφίμων έχουν σκοτώσει πάνω από 400 Παλαιστίνιους τον τελευταίο μήνα.

Στις πρώτες ώρες της 11ης Ιουνίου, πριν από την ανατολή του ήλιου, ο 19χρονος Hatem Shaldan και ο αδερφός του Hamza, 23 ετών, πήγαν να περιμένουν τα φορτηγά με τη βοήθεια κοντά στον Διάδρομο Νετζαρίμ, στην κεντρική Λωρίδα της Γάζας, ελπίζοντας να επιστρέψουν με μία σακούλα με λευκό αλεύρι για την οικογένεια των πέντε. Αντί αυτού, ο Hamza επέστρεψε με το σώμα του μικρότερου αδερφού του, τυλιγμένο σε άσπρο σάβανο.

Η οικογένεια Shaldan ζούσε σχεδόν χωρίς φαγητό για σχεδόν δύο μήνες λόγω του ισραηλινού αποκλεισμού, στρυμωγμένη σε μια αίθουσα διδασκαλίας που είχε μετατραπεί σε καταφύγιο, στην

ανατολική Γάζα. Το σπίτι τους, που βρισκόταν κοντά, καταστράφηκε ολοσχερώς από ισραηλινή αεροπορική επιδρομή τον Ιανουάριο του 2024.

Γύρω στη 1:30 π.μ., οι δύο αδερφοί ενώθηκαν με δεκάδες λιμοκτονούντες Παλαιστίνιους στην οδό Αλ-Ρασίντ, κοντά στην ακτή, μόλις άκουσαν ότι φορτηγά με αλεύρι επρόκειτο να προσεγγίσουν. Δύο ώρες αργότερα, άκουσαν φωνές «Τα φορτηγά έρχονται!» και αμέσως μετά ήρθε ο ήχος των ισραηλινών πυροβολικών.

«Δεν μας ενδιέφερε ο βομβαρδισμός», αφηγήθηκε ο Hamza στο περιοδικό +972. «Απλά τρέξαμε προς τα φώτα των φορτηγών».

Αλλά μέσα στο χάος του πλήθους, οι αδερφοί χώρισαν. Ο Hamza κατάφερε να αρπάξει μια σακούλα αλεύρι 25 κιλών. Όταν γύρισε στο σημείο που είχαν συμφωνήσει να συναντηθούν, ο Hatem δεν ήταν εκεί.

«Τον καλούσα στο τηλέφωνο, ξανά και ξανά, χωρίς να απαντάει», είπε ο Hamza. «Η καρδιά μου πονούσε. Άρχισα να βλέπω πτώματα να μεταφέρονται εκεί που ήμουν. Δεν ήθελα να πιστέψω ότι ο αδερφός μου μπορεί να ήταν ανάμεσά τους».

Ακούγοντας αυτό, ο Hamza λιποθύμησε. Όταν συνήλθε, τον έβρεχαν με νερό στο πρόσωπο. Έτρεξε στο νοσοκομείο, όπου ένας άντρας που είχε τραυματιστεί από την ίδια αεροπορική επιδρομή του εξήγησε τι είχε συμβεί: Ο Hatem και περίπου 15 άλλοι προσπάθησαν να κρυφτούν στο ψηλό χορτάρι όταν τα ισραηλινά τανκς άνοιξαν πυρ.

«Ο Hatem χτυπήθηκε στα πόδια», είπε ο άντρας. «Έχανε αίμα για ώρες. Σκυλιά τους κυκλώνανε. Τελικά, όταν ήρθαν κι άλλα φορτηγά με βοήθεια, οι άνθρωποι βοήθησαν να μεταφέρουν τα πτώματα σε ένα από αυτά».

Συνολικά, 25 Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν εκείνο το πρωί περιμένοντας τα φορτηγά βοήθειας στην οδό Αλ-Ρασίντ. Ο Hamza πήρε το σώμα του Hatem και το έφερε πίσω στη Γάζα, όπου τον έθαψε δίπλα στη μητέρα τους, η οποία είχε σκοτωθεί από ισραηλινό σκοπευτή τον Αύγουστο του 2024. Ο μεγαλύτερος αδερφός τους ο Khalid, 21 ετών, είχε πεθάνει μήνες νωρίτερα – σε αεροπορική επιδρομή τον Ιανουάριο, ενώ εκκένωνε τραυματίες πολίτες με το κάρο του.

«Ο Hatem ήταν το φως της οικογένειάς μας», είπε ο Hamza. «Μετά που χάσαμε τη μητέρα μας και τον Khalid, εκείνος έγινε το αγαπημένο όλων – ακόμη και της γιαγιάς μας και των θείων μου. Τις επισκεπτόταν και τους βοηθούσε. Η γιαγιά μου κατέρρευσε όταν είδε το σώμα του. Ακόμα κλαίει».

Ο Hatem ήταν ένας έμπειρος τεχνικός αξεσουάρ αυτοκινήτων με όνειρο να ανοίξει το δικό του κατάστημα. «Ήταν καλός και γενναιόδωρος και αγαπούσε τα παιδιά· πάντα τους έδινε γλυκά», είπε ο Hamza. «Όλοι όσοι τον γνώριζαν ήρθαν στην κηδεία του. Ας αναλάβει ο θεός την ευθύνη για την κατοχή που μας κλέβει τις ζωές, μόνο και μόνο επειδή είμαστε από τη Γάζα».

Σφαγές σε σχεδόν καθημερινό επίπεδο

Ενώ η προσοχή του κόσμου στρέφεται στον πόλεμο μεταξύ Ισραήλ και Ιράν – και ενώ το Ισραήλ ταυτόχρονα διακόπτει τις υπηρεσίες διαδικτύου και τηλεπικοινωνιών, επιβάλλοντας ουσιαστικά μια μαύρη περίοδο ενημέρωσης και πληροφόρησης σε εκατομμύρια Παλαιστίνιους – οι επιθέσεις του Ισραήλ στους

λιμοκτονούντες κατοίκους της Γάζας που περιμένουν βοήθεια έχουν μόνο ενταθεί.

Μετά από δύο μήνες χωρίς ούτε μια σταγόνα τροφής, φαρμάκων ή καυσίμων να μπαίνει στη Γάζα, μια μικρή ποσότητα λευκού αλευριού και κονσερβών επιτράπηκε να περάσει από τα τέλη Μαΐου. Η πλειοψηφία αυτών κατευθύνθηκε σε περιοχές της Ράφα και του Διαδρόμου Νετζαρίμ, που διαχειρίζεται το Ίδρυμα Ανθρωπιστικής Βοήθειας της Γάζας (GHF), φυλάσσονται από ιδιωτικούς Αμερικανούς ασφαλιστές και Ισραηλινούς στρατιώτες. Στις 10 Ιουνίου, άρχισαν να φτάνουν και μικρές αποστολές μέσω φορτηγών βοήθειας που διαχειρίζεται το Παγκόσμιο Πρόγραμμα Τροφίμων (WFP).

Αλλά καθώς η πείνα βαθαίνει, οι άνθρωποι δεν περιμένουν πια να περάσουν τα φορτηγά με ασφάλεια από τα ισραηλινά στρατεύματα. Αντίθετα, τρέχουν προς αυτά μόλις εμφανιστούν, απεγνωσμένοι να αρπάξουν ό,τι μπορούν πριν τα αποθέματα εξαφανιστούν. Δεκάδες χιλιάδες συγκεντρώνονται στα σημεία διανομής, μερικές φορές για μέρες πριν, και πολλοί επιστρέφουν στα σπίτια τους με άδεια χέρια.

Οι λιμοκτονούντες πολίτες συγκεντρώνονται σε τεράστιους όγκους, περιμένοντας άδεια για να πλησιάσουν. Σε πολλές περιπτώσεις, τα ισραηλινά στρατεύματα έχουν ανοίξει πυρ εναντίον των μαζών – και μάλιστα κατά τη διάρκεια της ίδιας της διανομής – σκοτώνοντας δεκάδες, καθώς προσπαθούν να συλλέξουν λίγα κιλά αλεύρι ή κονσέρβες για να πάρουν σπίτι τους, σε αυτό που οι Παλαιστίνιοι έχουν ονομάσει «The Hunger Games».

Από τις 27 Μαΐου, περισσότεροι από 400 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί και πάνω από 3.000 έχουν τραυματιστεί ενώ περίμεναν βοήθεια, σύμφωνα με τον εκπρόσωπο της Πολιτικής Άμυνας της Γάζας, Mahmoud Basel. Η φονικότερη επίθεση σε ανθρώπους που περίμεναν βοήθεια συνέβη στις 17 Ιουνίου, όταν οι ισραηλινές δυνάμεις άνοιξαν πυρ με θραύσματα τανκς, πολυβόλα και drones εναντίον πλήθος Παλαιστινίων στην Χαν Γιουνίς, σκοτώνοντας 70

και τραυματίζοντας εκατοντάδες.

Η περιορισμένη βοήθεια που φτάνει στη Γάζα απέχει πολύ από το να καλύψει ακόμα και τις πιο βασικές ανάγκες. Ως αποτέλεσμα, πολλοί κάτοικοι αναγκάζονται να αγοράσουν προμήθειες από άλλους που κατάφεραν να αποκτήσουν λίγη τροφή από τα σημεία διανομής και τώρα τη μεταπωλούν σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να καλύψουν άλλες βασικές ανάγκες.

«Άνθρωποι σκοτώνονταν, αλλά όλοι συνέχιζαν να τρέχουν για το αλεύρι».

Την επόμενη μέρα από τη σφαγή στην οδό Αλ-Ρασίντ που στοίχισε τη ζωή του Hatem Shaldan, συγκεντρώθηκαν ακόμα μεγαλύτερα πλήθη στο ίδιο σημείο, μεταξύ τους και ο 17χρονος Muhammad Abu Sharia, που ήρθε με τέσσερις συγγενείς του. Τα λίγα φορτηγά βοήθειας που έφτασαν εκείνη την εβδομάδα έδωσαν μια μικρή ελπίδα στις λιμοκτονούσες οικογένειες.

Ο Abu Sharia ζει με την οικογένειά του, που αποτελείται από εννέα άτομα, στο ημιερειπωμένο σπίτι τους στην νότια Γάζα, ο

μόνος γιος ανάμεσα σε έξι αδερφές. «Η οικογένειά μου δεν ήθελε να πάω στην αρχή», είπε. «Αλλά πεινάμε εδώ και δύο μήνες».

Στις 10 το βράδυ, κατευθύνθηκε στην οδό Αλ-Ρασίντ, όπου είχαν συγκεντρωθεί πλήθη στην άμμο κοντά στην ακτή, περιμένοντας τα φορτηγά βοήθειας. Οι άνθρωποι αντάλλασσαν προειδοποιήσεις με χαμηλωμένη φωνή: «Μείνετε πίσω από τα φορτηγά. Μην τρέχετε μπροστά – μπορεί να σας συνθλίψουν».

Ο Abu Sharia ήταν σοκαρισμένος από ό,τι είδε. «Ηλικιωμένοι, γυναίκες, παιδιά, όλοι απλώς περιμένανε μια ευκαιρία για λίγο αλεύρι». Τότε, χωρίς προειδοποίηση, πυρομαχικά άρχισαν να πέφτουν γύρω τους.

Ξέσπασε πανικός. Κάποιοι έφυγαν. Άλλοι, όπως ο Abu Sharia, έτρεξαν προς τα φορτηγά. «Άνθρωποι σκοτώνονταν και τραυματίζονταν, αλλά κανείς δεν σταμάτησε. Όλοι συνέχιζαν να τρέχουν για το αλεύρι».

Κατάφερε να αρπάξει μια σακούλα που βρισκόταν δίπλα σε ένα νεκρό σώμα, αλλά μόλις έκανε μερικά βήματα, μια ομάδα τεσσάρων ανδρών με μαχαίρια τον περικύκλωσε και τον απείλησε ότι θα τον σκότωναν αν δεν την παρέδιδε. Την άφησε.

Παρά την απογοήτευση, εξακολουθούσε να ελπίζει ότι θα προλάβει να φτάσει σε άλλο φορτηγό και περίμενε ώρες ακόμα. Τότε άκουσε ανθρώπους να φωνάζουν, «Ήρθε άλλη βοήθεια!». Τα φορτηγά μπήκαν μέσα, σχεδόν χωρίς να μειώσουν ταχύτητα, καθώς οι άνθρωποι τους περικύκλωναν. «Είδα έναν άντρα να πέφτει κάτω από ένα φορτηγό και να του συνθλίβεται το κεφάλι». Με τα ασθενοφόρα να είναι πολύ μακριά για να πλησιάσουν, από φόβο για τις ισραηλινές αεροπορικές επιδρομές, οι τραυματίες και οι νεκροί σύρθηκαν μακριά με κάρα γαϊδουριών και tuk-tuk.

Ο Abu Sharia ήταν ο μόνος από την εκτεταμένη οικογένειά του που κατάφερε να φέρει πίσω μια σακούλα αλεύρι. Η οικογένειά του, ανήσυχη και φοβισμένη, ανακουφίστηκε μόλις τον είδε. Άρχισαν αμέσως να ψήνουν ψωμί και το μοιράστηκαν με τους συγγενείς.

«Κανείς δεν ρισκάρει τη ζωή του έτσι, αν δεν έχει άλλη επιλογή», είπε. «Πηγαίνουμε γιατί πεινάμε. Πηγαίνουμε γιατί δεν υπάρχει τίποτα άλλο».

«Ένας νέος άντρας κόπηκε στα δύο από την έκρηξη. Άλλοι έχασαν τα άκρα
τους».

Ο Yusef Abu Jalila, 38 ετών, συνήθιζε να στηρίζεται στην ανθρωπιστική βοήθεια που διανέμονταν μέσω του WFP για να ταΐσει την οικογένειά του, που αποτελείται από 10 άτομα. Αλλά τέτοιο πακέτο δεν έχει φτάσει εδώ και πάνω από δύο μήνες, και η τιμή όσων έχουν απομείνει στις αγορές έχει εκτοξευτεί.

Τώρα, έχουν βρει καταφύγιο σε μια σκηνή στο στάδιο Al-Yarmouk στην κεντρική Γάζα, μετά την καταστροφή του σπιτιού τους στην περιοχή Σέιχ Ζάιντ κατά τη διάρκεια της ισραηλινής επιχείρησης στον βόρειο τομέα της Γάζας τον Οκτώβριο του 2024, είπε στο +972: «Τα παιδιά μου κλαίνε και μου λένε ότι πεινάνε, κι εγώ δεν έχω τίποτα να τα ταΐσω».

Χωρίς λευκό αλεύρι ή απομεινάρια από κονσέρβες, ο Abu Jalila δεν έχει άλλη επιλογή παρά να εμφανιστεί στα σημεία διανομής βοήθειας ή να περιμένει τα φορτηγά βοήθειας. «Ξέρω ότι μπορεί να είμαι ένας από αυτούς που θα σκοτωθούν προσπαθώντας να βρω φαγητό για την οικογένειά μου», είπε ο Abu Jalila στο +972. «Αλλά πηγαίνω, γιατί η οικογένειά μου πεινάει».

Στις 14 Ιουνίου, ο Abu Jalila έφυγε από τον καταυλισμό με μια ομάδα γειτόνων, αφού άκουσε φήμες ότι τα φορτηγά βοήθειας μπορεί να φτάσουν στη βορειοδυτική πλευρά της Γάζας. Όταν έφτασε εκεί, έμεινε έκπληκτος που βρήκε χιλιάδες άλλους που περίμεναν με την ελπίδα να φέρουν φαγητό στις οικογένειές τους.

Καθώς περνούσαν οι ώρες, το πλήθος πλησίασε μια ισραηλινή στρατιωτική θέση. Τότε, χωρίς προειδοποίηση, αρκετά πυρομαχικά από το Ισραήλ εξερράγησαν στη μέση του πλήθους.

«Ακόμα δεν ξέρω πως επέζησα», είπε ο Abu Jalila. «Δεκάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν, με τα σώματά τους να γίνονται κομματάκια, και πολλοί άλλοι τραυματίστηκαν».

Μέσα στο χάος, πολλοί έτρεχαν πανικόβλητοι, ενώ άλλοι προσπαθούσαν να φορτώσουν τους δολοφονημένους και τους τραυματίες στα κάρα των γαϊδουριών καθώς δεν είχε ούτε ασθενοφόρα ούτε αυτοκίνητα σε κοντινή απόσταση. «Ένας νεαρός άνδρας ανατινάχθηκε στη μέση, σε άλλους ξεριζώθηκαν τα άκρα», θυμάται ο Abu Jalila. “Ήταν αθώοι άνθρωποι, άοπλοι, που προσπαθούσαν απλώς να βρουν φαγητό. Γιατί να τους σκοτώσουν με αυτόν τον τρόπο;”.

Κλονισμένος και με άδεια χέρια, ο Abu Jalila επέστρεψε τέσσερις ώρες με τα πόδια του τρέμοντας στην πόλη της Γάζας. Όταν έφτασε στη σκηνή, τα παιδιά του ήταν ήδη έξω και περίμεναν. «Ήλπιζαν ότι θα τους έφερνα φαγητό», είπε. «Εύχομαι να μπορούσα να πεθάνω παρά να βλέπω την απογοήτευση στα μάτια τους».

Ορκίστηκε να μην επιστρέψει ποτέ – αλλά χωρίς να του έχει μείνει τίποτα για να θρέψει την οικογένειά του και χωρίς να του έχει διανεμηθεί έκτοτε βοήθεια, ξέρει ότι θα πρέπει να προσπαθήσει ξανά.

«Ξέραμε ότι μπορεί να πεθάνουμε. Αλλά ποια επιλογή έχουμε;».

Παρόμοιες σφαγές έχουν συμβεί και στη νότια Γάζα. Η Zahiya Al-Samour, 44 ετών, οριακά μπορούσε να σταθεί μετά από δύο χιλιόμετρα τρεξίματος ενώ ξέφευγε από μια ισραηλινή επίθεση για να φτάσει στο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί για βοήθεια στην περιοχή Ταλία της κεντρικής Χαν Γιουνίς.

Αγωνιζόμενη να πάρει μια ανάσα, είπε στο +972: «Ο άντρας μου πέθανε από καρκίνο πέρυσι. Δεν μπορώ να προσφέρω τίποτα στα παιδιά μου. Δεν υπάρχει φαγητό στο σπίτι, από την πολιορκία και τη διακοπή των παραδόσεων βοήθειας που μας συντηρούσαν κατά τη διάρκεια του πολέμου».

Οδηγημένη από την απόγνωση, η Al Samour πήγε στην Ταλία τη νύχτα της 16ης Ιουνίου, ελπίζοντας να είναι μία από τις πρώτες στη σειρά για τα φορτηγά βοήθειας που θα έφταναν. Μαζί με χιλιάδες άλλους, κατασκήνωσε δίπλα στο δρόμο.

Αλλά το επόμενο πρωί, καθώς ο κόσμος περίμενε κοντά στην οδό Αλ Ρασίντ, πυροβολικά από τανκς έπεσαν ξαφνικά πάνω στο πλήθος, σκοτώνοντας πάνω από 50 άτομα.

«Είδα ανθρώπους να χάνουν άκρα, σώματα να διαλύονται», διηγήθηκε. «Τρεις από τους γείτονές μου από το Αλ-Ζανέ σκοτώθηκαν. Τα σώματά τους ήταν αγνώριστα».

Αν και γλίτωσε χωρίς σωματικό τραυματισμό, το τραύμα παραμένει. «Η καρδιά μου ακόμα τρέμει», είπε. «Είδα ανθρώπους να πεθαίνουν ενώ άλλοι αιμορραγούσαν πάνω σε κάρα γαϊδουριών, δεν υπήρχαν ασθενοφόρα».

Επέστρεψε με άδεια χέρια στη σκηνή που είχε στήσει στην Αλ-Μαουάσι, αφού ο ισραηλινός στρατός διέταξε την εκκένωση της γειτονιάς της. «Τα παιδιά μου πεινάνε», είπε, με τη φωνή της να ραγίζει. «Με περιμένουν να τους φέρω φαγητό. Δεν ξέρω τι να τους πω».

Στο Νοσοκομείο Nasser, ο 22χρονος Mohammed Al-Basyouni βρίσκεται σε ανάρρωση από μια σφαίρα στην πλάτη του.

Πυροβολήθηκε στις 25 Μαΐου, ενώ προσπαθούσε να μαζέψει φαγητό στην περιοχή Αλ-Σακούς της Ράφα.

«Ξύπνησα στην αυγή και έφυγα από το σπίτι με έναν σκοπό: να βρω αλεύρι για τον άρρωστο πατέρα μου», είπε στο +972. «Η μητέρα μου με παρακάλεσε να μην φύγω, αλλά εγώ επέμεινα. Δεν είχαμε φαγητό. Ο πατέρας μου είναι άρρωστος και χρειαζόμασταν βοήθεια.

«Έφυγα γύρω στις 6 το πρωί, και λίγο αργότερα άρχισαν οι πυροβολισμοί», διηγήθηκε ο Al-Basyouni. «Με χτύπησαν ενώ έτρεχα να φύγω – με πυροβόλησαν στην πλάτη». Διακομίστηκε εσπευσμένα στο χειρουργείο με tuk-tuk. «Εγώ επέζησα, αλλά άλλοι όχι. Κάποιοι γύρισαν σε σακούλες νεκρών».

Στάθηκε για λίγο, και μετά πρόσθεσε ήσυχα: «Ξέραμε ότι μπορεί να πεθάνουμε. Αλλά ποια επιλογή έχουμε; Η πείνα είναι φονιάς. Θέλουμε να τελειώσει ο πόλεμος και η πολιορκία. Θέλουμε να τελειώσει αυτός ο εφιάλτης. Επέστρεψα τραυματίας, και δεν έφερα τίποτα σπίτι. Τώρα ο άρρωστος πατέρας μου έχασε τον μόνο

που μπορούσε να τον συντηρήσει».

«Ήμασταν όπως τα ζώα που περίμεναν να ανοίξει το σημείο σίτισης».

Παρά το γεγονός ότι ζούσε στη κεντρική Γάζα μετά την εκδίωξή του μαζί με την οικογένειά του από το Μπέιτ Χανούν, ο 48χρονος Mahmoud Al-Kafarna ξεκίνησε στις 15 Ιουνίου για το κέντρο βοήθειας που διαχειρίζεται η GHF στην απομακρυσμένη νοτιοδυτική περιοχή της Χαν Γιουνίς.

Το ταξίδι του διήρκεσε ώρες, περπατώντας προς την περιοχή Νουσεϊράτ και μετά με tuk-tuk προς το Φας Φαρς, ένα γνωστό σημείο συγκέντρωσης για όσους αναζητούσαν φαγητό. Αυτός και άλλοι περπάτησαν από τις 7:30 μ.μ. μέχρι τις 2:30 π.μ., καταφεύγοντας τελικά στο Τζαμί Mu'awiyah μέχρι να ανοίξει το ισραηλινό φυλάκιο.

Στην αυγή, πλησίασαν ένα φράγμα άμμου φυλασσόμενο από ισραηλινές δυνάμεις. Μια φωνή από πίσω από το φράγμα ακούστηκε μέσω ενός μεγάφωνου: «Το κέντρο βοήθειας είναι κλειστό. Δεν υπάρχει διανομή. Πρέπει να γυρίσετε σπίτι σας».

Ο Al-Kafarna, όπως και πολλοί άλλοι, έμεινε στη θέση του – γνωρίζοντας αυτές τις τακτικές για να αραιώσουν το πλήθος. Στη συνέχεια ήρθαν οι απειλές: «Φύγετε ή θα ανοίξουμε πυρ», ακολουθούμενες από ύβρεις όπως «Σκύλοι».

Πριν καν ολοκληρώσουν την προειδοποίησή τους, οι ισραηλινές δυνάμεις άρχισαν να πυροβολούν από τη θέση τους, περίπου ένα χιλιόμετρο μακριά από το σημείο που είχε συγκεντρωθεί το πλήθος. «Οι σφαίρες πέρασαν πάνω από τα κεφάλια μας», διηγήθηκε ο Al-Kafarna. «Δεκάδες χτυπήθηκαν. Κανείς δεν μπορούσε να σηκώσει το κεφάλι του». Κάποιοι νέοι κατάφεραν να μεταφέρουν τους τραυματίες σε κοντινό κέντρο του Ερυθρού Σταυρού, αλλά πολλοί δεν τα κατάφεραν.

Όταν μισή ώρα αργότερα έγινε δεύτερη ανακοίνωση που επέτρεπε την είσοδο, το πλήθος όρμησε μπροστά, τρέχοντας δύο χιλιόμετρα

με τα χέρια σηκωμένα και λευκές σακούλες ψηλά – μια χειρονομία παράδοσης. Έπειτα, αυτός και άλλοι προχώρησαν άλλα δύο χιλιόμετρα περνώντας το φυλάκιο, που φρουρούνταν από βαριά οπλισμένους ιδιωτικούς φρουρούς.

«Θα τους δεις ακριβώς όπως τους δείχνει το Χόλιγουντ: βαριά οπλισμένους, με σκούρα γυαλιά, αλεξίσφαιρα γιλέκα με τη σημαία των ΗΠΑ, ακουστικά στ' αυτιά, και τα όπλα στραμμένα κατευθείαν στα γυμνά μας στήθη», θυμάται ο Al-Kafarna. «Πυροβολούν στο έδαφος, στα πόδια οποιουδήποτε προσπαθεί να πλησιάσει τη βοήθεια, η οποία είναι τοποθετημένη πίσω από έναν λόφο, όπου έχουν πάρει θέση».

Όταν τελικά έφτασαν στην αποθήκη βοήθειας πίσω από έναν λόφο, «ήταν χάος», θυμάται ο Al-Kafarna. «Καμία τάξη, καμία δικαιοσύνη, μόνο επιβίωση».

Για να αποφύγουν το πάτημα ή την επίθεση, οι άνθρωποι κουβαλούσαν μαχαίρια ή κινούνταν σε οργανωμένες ομάδες. «Μόλις έπιανες ένα κουτί, το άδειαζες στη σακούλα σου και έτρεχες. Αν σταματούσες, θα σε έκλεβαν ή θα σε συνθλίβανε».

Τι κατάφερε να φέρει σπίτι; «Δύο κιλά φακές, λίγα μακαρόνια, αλάτι, αλεύρι, λάδι, μερικές κονσέρβες φασολιών». Ο Al-Kafarna σταμάτησε για λίγο, τα μάτια του βαριά. «Άξιζε τον κόπο; Οι σφαίρες, τα πτώματα, το ένστικτο επιβίωσης μέσα από το θάνατο; Αυτή είναι η κατάντια μας, να παρακαλάμε για επιβίωση με το όπλο στον κρόταφο».

«Μοιάζαμε με ζώα που περίμεναν να ανοίξει το σημείο σίτισης σε έναν στάβλο χωρίς ηθική ή συμπόνια», συνέχισε. «Η πείνα μας ώθησε να ζητήσουμε φαγητό από τα χέρια του εχθρού μας – φαγητό τυλιγμένο στην ταπείνωση και τη ντροπή – αφού κάποτε ζούσαμε με αξιοπρέπεια».

Με απάντηση σε αυτό το άρθρο, εκπρόσωπος του ισραηλινού στρατού δήλωσε: «Ο IDF επιτρέπει στις αμερικανικές πολιτικές οργανώσεις (GHF) να λειτουργούν ανεξάρτητα στη διανομή βοήθειας στους κατοίκους της Γάζας και εργάζεται για να

διασφαλίσει την ασφαλή και συνεχιζόμενη διανομή της, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο.» Ο εκπρόσωπος πρόσθεσε: «Η επιχειρησιακή δραστηριότητα στις περιοχές των κύριων προσβάσιμων οδών προς τα κέντρα διανομής συνοδεύεται από συστηματικές διαδικασίες εκμάθησης από τις δυνάμεις του IDF. Στο πλαίσιο αυτών, οι δυνάμεις του IDF έχουν αναλάβει πρόσφατα προσπάθειες για την αναδιοργάνωση αυτών των περιοχών μέσω της τοποθέτησης φρακτών, πινακίδων, του ανοίγματος επιπλέον διαδρομών και άλλων μέτρων».

Ο Ahmed Ahmed είναι ψευδώνυμο για έναν δημοσιογράφο από την πόλη της Γάζας που ζήτησε να παραμείνει ανώνυμος από φόβο για αντίποινα.

Η Ibtisam Mahdi είναι ανεξάρτητη δημοσιογράφος από τη Γάζα, ειδικευμένη στην αναφορά κοινωνικών θεμάτων, ειδικά όσον αφορά τις γυναίκες και τα παιδιά. Επίσης, συνεργάζεται με φεμινιστικές οργανώσεις στη Γάζα στον τομέα της αναφοράς και των επικοινωνιών.

ΕΔΩ ΠΝΙΓΜΕΝΟΙ, ΕΚΕΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΞΕΝΟΙ

Μπορεί το παραπάνω σύνθημα να έχει ως αναφορά τη συνθήκη της προσφυγιάς και του πολέμου, όμως δεν απέχει και πολύ από την χθεσινή επίθεση της πολεμικής μηχανής του κράτους του Ισραήλ σε πλοίο αλληλέγγυο προς την Παλαιστίνη σε διεθνή ύδατα εντός της Ευρώπης.

Χθες, το πλοίο Conscience, που μετέφερε ανθρωπιστική βοήθεια στην Γάζα δέχτηκε επίθεση από δύο drones (UAVs) σε διεθνή ύδατα δίπλα στη Μάλτα με περίπου 30 άτομα να επεβαίνουν σε αυτό εκείνη την στιγμή. Το πλοίο πήρε φωτιά, ενώ στη συνέχεια ζητούσε βοήθεια για πάνω από 7 ολόκληρες ώρες χωρίς καμία προσπάθεια διάσωσης, ωστόσο δεν βυθίστηκε και η φωτιά εν τέλει σβήστηκε.
Είναι πασιφανές πως αυτή η επίθεση έχει πολύ συγκεκριμένο στόχο όπως και ενόχους: Βασικό και κύριο την Παλαιστίνη και την αλληλεγγύη που εκφράζεται σε αυτήν. Και βασικό ένοχο το κράτος του Ισραήλ με όλη τη λεγόμενη “Δύση” που στηρίζει ενηλεώς κάθε πολεμική κίνηση του ισραηλινού κράτους στη Μέση Ανατολή σε πολιτικό, εξοπλιστικό, προπαγανδιστικό και οικονομικό επίπεδο. Φτάνοντας μέχρι και σε ένα κυνήγι μαγισσών με άνοιγμα υποθέσεων διώξεων για όσους/ες μιλάνε από δημόσιο βήμα για τη γενοκτονία στη Γάζα με τελευταίο παράδειγμα το Ιρλανδικό συγκρότημα “Kneecap” αλλά και αλληλέγγυους ανθρώπους ενάντια στον πόλεμο.
Αποτελούν έναν συντονισμένο μηχανισμό κάλυψης των εγκλημάτων πολέμου που διαπράττει πάνω στον πληθυσμό της Παλαιστίνης το κράτος του Ισραήλ. Από το πλασάρισμα των ειδήσεων μέχρι και το κλείσιμο των ματιών στο λεγόμενο και κατοχυρωμένο υποτίθεται “διεθνές δίκαιο”. Αλλά εκεί που ξεκινούνε τα συμφέροντα, σταματάει οτιδήποτε άλλο. Οτιδήποτε έχει να κάνει με όρους που ακούμε για άλλες περιπτώσεις περί πολεμικής απειλής, σφοδρότητας και μίας εικόνας που χτίζει κοινωνικά τον “Εχθρό”, ξαφνικά εξαφανίζεται.
Έτσι, το κράτος του Ισραήλ έχει το “δικαίωμα” να αποκλείει από κάθε ανθρωπιστική βοήθεια εκατομμύρια ανθρώπους σε μία εμπόλεμη ζώνη χτυπώντας αδιακρίτως, να τους εκτοπίζει υπό την απειλή δολοφονίας επειδή υπάρχουν στη γη τους, στερώντας βασικές ανάγκες όπως η τροφή και το νερό και σκοτώνοντας πάνω από 50000 ανθρώπους τα τελευταία 2 χρόνια. Μέσα σε αυτά βασικός πυλώνας συνεργασίας είναι και το ελληνικό κράτος στηρίζοντας ή κάνοντας πως κλείνει τα μάτια μπροστά στα εγκλήματα πολέμου που συντελούνται.
Μέσα σε αυτή την συνθήκη στεκόμαστε στο πλευρό των ξεριζωμένων αυτού του κόσμου.
Μπροστά στις αποικιοκρατικές και ιμπεριαλιστικές βλέψεις και επιθέσεις ολόκληρης της “Δύσης”, με πρόσχημα την άμυνα ενός πολεμοχαρούς κράτους στην περιοχή που εξυπηρετεί τα συμφέροντα

του, να δομήσουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα που θα αντιστέκεται στην εμπλοκή του ίδιου του Ελληνικού Κράτους στον πόλεμο, καθώς και στον περαιτέρω μιλιταρισμό και στρατιωτικοποίηση των ίδιων των κοινωνιών. Παράλληλα, οφείλουμε να δημιουργήσουμε αναχώματα στην άνοδο της Ακροδεξιάς και των εθνικιστικών κραυγών που αναδύονται και επωφελούνται από όλη αυτή την κατάσταση, στρέφοντας τις κοινωνίες προς τον κοινωνικό κανιβαλισμό, το μίσος για οτιδήποτε διαφορετικό, στην ομοφοβία, στον ρατσισμό και σε μία εθνική ομοιογένεια όπου κάθε διαφορετική φωνή θα εξουδετερώνεται στο βωμό της εθνικής ενότητας.

Ζητάμε την άμεση παραχώρηση ασφαλούς λιμανιού στο πλοίο Conscience.

Να σταματήσει το κλείσιμο των ματιών και η σιωπή μπροστά στα εγκλήματα πολέμου που συντελεί το κράτος του Ισραήλ.

Καμία ποινικοποίηση της αλληλεγγύης μπροστά στα χιλιάδες πτώματα στη Μέση Ανατολή και ασφαλή και ελεύθερη δίοδο για κάθε κατατρεγμένο από τον πόλεμο.

– Λευτεριά στην Παλαιστίνη

– Αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό

– Καμία συμμετοχή και συνεργασία του Ελληνικού Κράτους με το κράτος του Ισραήλ και στα εγκλήματα πολέμου

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Καταγγελιά για την καταστολή της διαμαρτυριάς στα □□□□□□□□’□ – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Καταδικάζουμε την υπέρμετρη χρήση βίας κατά των διαδηλωτριών και διαδηλωτών της συλλογικότητας «Μητέρες κατά της Γενοκτονίας», για την παρέμβαση αποκλεισμού των McDonalds στο Σύνταγμα, το Σάββατο 10.2.2024, με τη συμμετοχή και άλλων συλλογικοτήτων και ατόμων. Η δράση αποκλεισμού είχε ως στόχο

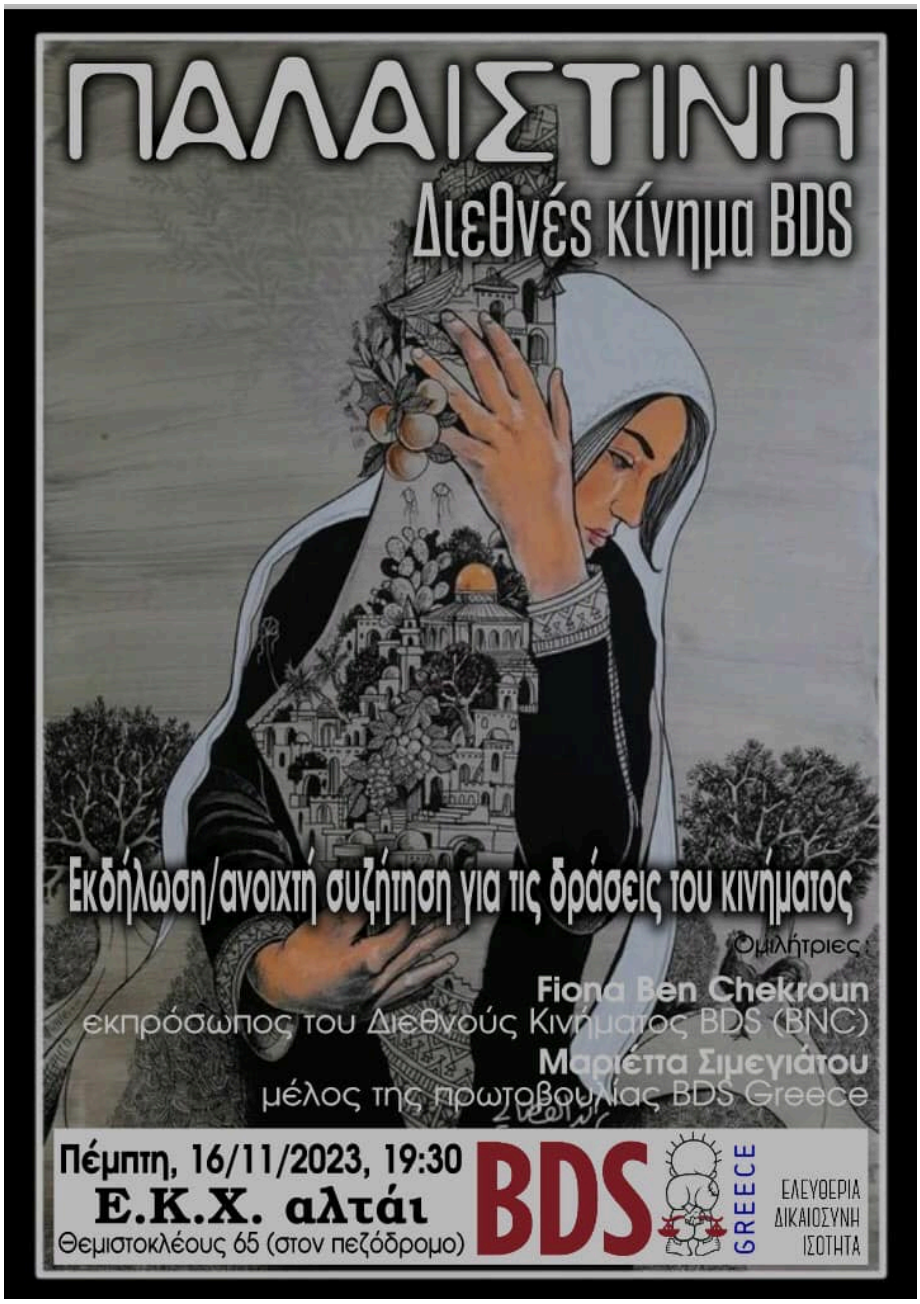
να αναδειχθεί η συμμετοχή του κολοσσού στη συνεχιζόμενη σφαγή στη Γάζα, με την δωρεάν προσφορά πάνω από 100,000 γευμάτων και αναψυκτικών στον Ισραηλινό στρατό ως ανταμοιβή για την γενοκτονικού τύπου δολοφονία περισσότερων από 27,000 Παλαιστίνιων μέχρι σήμερα (εκ των οποίων τα 10.000 είναι παιδιά).
Οι σκηνές ωμότητας που είδαμε να εκτυλίσσονται δεν είναι για εμάς κάτι καινούριο, ούτε και μη αναμενόμενο. Ο ρόλος του Κράτους είναι ένας: να καταστέλλει και να υποτάξει. Η εξίσωση ωστόσο της πολιτικής της Ελλάδας με τις τακτικές του ολοκληρωτικού πλέον όπως έχει εξελιχθεί, βάρβαρου και εξαιρετικά στατιωτικοποιημένου κράτους του Ισραήλ δε μπορεί να μείνει αναπάντητη. Η επίθεση του Κράτους στην κοινωνία έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό περιορίζοντας συνεχώς τις ελευθερίες μας. Τα ΜΑΤ εισβάλλουν σε εξώσεις σπιτιών, στα πάρκα, στα πανεπιστήμια. Το Ποινικό Δίκαιο του εχθρού, μέσα από τις αλλεπάλληλες τροποποιήσεις του Π.Κ, ισχυροποιείται και γίνεται το μοναδικό πολιτικό εργαλείο του Κράτους για την πλήρη υποταγή της κοινωνίας στο τώρα αλλά και στην αντιμετώπιση των μελλοντικών εξελίξεων. Οι ελεύθεροι χώροι περιφράσσονται και κάθε αντίδραση και νόμιμη διαμαρτυρία καταστέλλεται με αλόγιστη χρήση βίας.
Δεν θα καταφέρουν ωστόσο να καταπνίξουν τις φωνές μας. Τα κινήματα δεν περιορίζονται με τη βία, αλλά διογκώνονται.

Θα μας βρουν μπροστά τους!
– Να σταματήσει τώρα η σφαγή στη Γάζα!
– Λευτεριά στην Παλαιστίνη από την κατοχή που έχει επιβάλλει ο στρατός του Κράτους του Ισραήλ!
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Εκδήλωση για την Παλαιστίνη με το διεθνές κίνημα BDS –

Πέμπτη, 16.11.2023, στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο αλτάι

Την Πέμπτη, 16.11.2023, στον **Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο αλτάι** (Θεμιστοκλέους 65, στον πεζόδρομο) θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση/ανοιχτή συζήτηση με την Fiona Ben Chekroun, υπεύθυνη για την εκστρατεία του διεθνούς κινήματος BDS (Μποϊκοτάζ, Απόσυρση Επενδύσεων και Κυρώσεις) στην Ευρώπη.

Η καλεσμένη θα εστιάσει στις δράσεις που μπορούν να αναληφθούν από οργανώσεις, συνδικαλιστικές ενώσεις εργατών, ναυτεργάτες, αλλά και από όλες και όλους μας ώστε να ασκηθεί πίεση και να σταματήσει τώρα η γενοκτονία που συντελείται στη Γάζα.

Από την ίδρυσή του το κράτος του Ισραήλ επιβάλλει μια εμπόλεμη κατάσταση στην Παλαιστίνη γεμάτη αναρίθμητα εγκλήματα πολέμου,

με την Δυτική Όχθη και τη λωρίδα της Γάζας να υφίστανται αποκλεισμό και τους κατοίκους της Γάζας να υπόκεινται σε μέτρα φυλετικού διαχωρισμού, τα οποία επιδεινώνονται συνεχώς. Εδώ και δεκαετίες παρακολουθούμε την Δύση να στέκεται ξεκάθαρα στο πλευρό του Ισραήλ είτε κάνοντας τα στραβά μάτια μπροστά στην επιχειρούμενη γενοκτονία εναντίον των Παλαιστίνιων, είτε με διακρατικές συμμαχίες, είτε με προπαγάνδα υπέρ του Ισραήλ, παρουσιάζοντάς το μόνιμα σε στάση άμυνας και δικαιολογώντας ανά τα χρόνια διάφορες μαζικές σφαγές, επιθέσεις σε αμάχους και γυναικόπαιδα.

Από την πλευρά του, το ελληνικό κράτος έχει εγκρίνει σύμβαση για την αγορά πυραύλων spike από το Ισραήλ αξίας 400 εκατομμυρίων Ευρώ. Οι πύραυλοι αυτοί είναι οι ίδιοι που χρησιμοποιούνται για να βομβαρδίζονται σπίτια στη Γάζα. Φέρουν την ένδειξη “αντιαρματικοί”, μόνο που δεν έχουν δομικαστεί ποτέ σε άρματα μάχης, αλλά σε σπίτια Παλαιστινίων. Απέναντι σε αυτό που συμβαίνει, έχουμε ευθύνη να υψώσουμε τις φωνές μας ώστε να επιβληθεί στρατιωτικό εμπάργκο στο Ισραήλ: να μην πουλάμε όπλα στο Ισραήλ, να μην αγοράζουμε όπλα από το Ισραήλ και να μην αφήσουμε τη διέλευση των όπλων που στέλνονται στο Ισραήλ διαμέσου της ελληνικής επικράτειας

Από τη θέση που βρισκόμαστε, στεκόμαστε στο πλευρό της Παλαιστίνης που αντιστέκεται στον αφανισμό της. Αντιστεκόμαστε στον πόλεμο και την καταστροφή και απαιτούμε να σταματήσει ΤΩΡΑ η σφαγή της Παλαιστίνης και το απαρτχάιντ στη Γάζα από το Ισραήλ.

Την εισήγηση εκ μέρους του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου αλτάι θα κάνει η Μαριέττα Σιμεγιάτου, που συμμετέχει στην πρωτοβουλία BDS Greece.

Το Κίνημα για Μποϊκοτάζ, Απόσυρση Επενδύσεων και Κυρώσεις (BDS) είναι ένα παλαιστινιακό κίνημα για ελευθερία, δικαιοσύνη και ισότητα. Το BDS υποστηρίζει την απλή αρχή ότι οι Παλαιστίνιοι έχουν τα ίδια δικαιώματα με την υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Είναι ένα κίνημα που αντιτίθεται σε κάθε μορφή ρατσισμού (συμπεριλαμβανομένου του αντισημιτισμού και της ισλαμοφοβίας) το οποίο στρέφεται ενάντια σε επίσημους θεσμούς και κρατικές ή επιχειρηματικές επιλογές και επ’ ουδενί ενάντια σε πρόσωπα ή ταυτότητες. Στηρίζεται στη διαπίστωση ότι το παλαιστινιακό ζήτημα παραμένει ένα από τα πιο επείγοντα προβλήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων στον πλανήτη και διαιωνίζεται με ευθύνη όσων κυβερνήσεων και οργανισμών συμπράττουν με το κράτος του Ισραήλ.

BDS Greece
Ιστοσελίδα: www.bdsgreece.net
Επικοινωνία: info@bdsgreece.net
Facebook: www.facebook.com/bdsgrc/
Twitter: @BDSGreece

Ανακοίνωση KCK (Kurdistan Communities Union) – Λύνοντας το Παλαιστινιακό και το Κουρδικό Ζήτημα

*Ανακοίνωση του **K**urdistan **C**ommunities **U**nion στις 13/10*

Μετάφραση : Μηνάς Μπλάνας

Χιλιάδες άνθρωποι, τόσο από το Ισραήλ όσο και από την Παλαιστίνη, έχουν χάσει τις ζωές τους από τις επιθέσεις που πραγματοποιήθηκαν από την Χαμάς και τις επόμενες επιθέσεις από το κράτος του Ισραήλ ενάντια στους Παλαιστίνιους, ειδικότερα στην Λωρίδα της Γάζας. Και οι δύο επιθέσεις κατέληξαν σε μία πλήρη σφαγή. Είμαστε βαθιά ανήσυχοι και λυπημένοι γι’ αυτή την

κατάσταση. Ως Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας, θα θέλαμε να εκφράσουμε τα συλλυπητήριά μας τόσο στον παλαιστινιακό αραβικό λαό όσο και στον εβραϊκό λαό του Ισραήλ. Όχι μόνο όσα έχουν γίνει μέχρι τώρα, αλλά και τα μελλοντικά σενάρια που συζητιούνται, είναι άκρως ανησυχητικά. Πρόκειται για εξαιρετικά λανθασμένες στάσεις που βαθαίνουν τα προβλήματα και καταλήγουν σε σφαγές της κοινωνίας. Κατ'αρχάς, θα πρέπει να εγκαταλειφθούν αμέσως και να σταματήσουν οι επιθέσεις.

Όπως οι μέθοδοι της Χαμάς είναι λάθος, η στάση του ισραηλινού κράτους είναι επίσης απαράδεκτη. Το ισραηλινό κράτος πρέπει να τερματίσει τις επιθέσεις και τον αποκλεισμό της Γάζας και δεν πρέπει να καταφύγει σε βία κατά του παλαιστινιακού λαού με κανέναν τρόπο.

Το παλαιστινιακό πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί μέσω της βίας, αλλά μέσω της δημοκρατίας και της αναγνώρισης των δικαιωμάτων των Παλαιστίνιων. Η βίαιη προσέγγιση μόνο θα βαθύνει τα προβλήματα. Η πικρή εικόνα που προέκυψε τις τελευταίες μόλις ημέρες, είναι αποτέλεσμα της ώθησης του παλαιστινιακού ζητήματος σε μια άλυτη κατάσταση. Και η αιτία που συμβαίνει αυτό, είναι το ίδιο το πρόβλημα. Εάν κάποιος είναι πραγματικά ενοχλημένος από αυτή την κατάσταση, είναι απαραίτητο να επικεντρωθεί στη λύση του παλαιστινιακού ζητήματος. Κάθε βήμα που πρέπει να γίνει, κάθε στάση που πρέπει να ληφθεί, χωρίς να συζητιέται η λύση του παλαιστινιακού ζητήματος και τα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού, θα οδηγήσει σε εμβάθυνση των προβλημάτων. Το αιώνιο Παλαιστινιακό ζήτημα έχει αποδείξει αυτό το γεγονός επανειλημμένα.

Οι εξελίξεις στην Παλαιστίνη και το Ισραήλ κατέδειξαν για άλλη μια φορά τη σημασία μιας προσέγγισης στο πλαίσιο ενός «δημοκρατικού έθνους» από τον Abdullah Öcalan για τη λύση των

προβλημάτων στη Μέση Ανατολή. Η κρατικιστική νοοτροπία είναι η ρίζα των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η κοινωνία και η ανθρωπότητα. Από την ιστορία μέχρι τις μέρες μας, καθώς έχει αναπτυχθεί αυτή η νοοτροπία, τα προβλήματα έχουν αυξηθεί. Το γεγονός ότι το κράτος γεννήθηκε πρώτα στη Μέση Ανατολή, έχει καθοριστικό ρόλο στο γεγονός ότι τα προβλήματα στη Μέση Ανατολή είναι τόσο πολλά και βαθιά ριζωμένα. Από την άλλη, τα προβλήματα βάθυναν ακόμη περισσότερο με τη μεταφορά του συστήματος του έθνους-κράτους που ανέπτυξε η καπιταλιστική νεωτερικότητα στη Μέση Ανατολή. Όλα τα προβλήματα στη Μέση Ανατολή σήμερα, συμπεριλαμβανομένου του Κουρδικού ζητήματος, πηγάζουν από τη νοοτροπία του έθνους-κράτους. Η ισραηλινο-παλαιστινιακή σύγκρουση είναι επίσης ριζωμένη στη νοοτροπία του έθνους-κράτους. Όλα τα προβλήματα στη Μέση Ανατολή, ιδιαίτερα το κουρδικό και το παλαιστινιακό, μπορούν να λυθούν μόνο με την υπέρβαση του έθνους-κράτους. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να διορθωθεί η λάθος πορεία στη Μέση Ανατολή. Εάν πρόκειται να υπάρξει μια πραγματική αλλαγή, αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την υπέρβαση της νοοτροπίας του έθνους-κράτους, με την ανάπτυξη του συστήματος του «δημοκρατικού έθνους» που βασίζεται στη συνύπαρξη, την ισότιμη και κοινή ζωή των λαών και σε αυτή τη βάση, με τη δημοκρατική επίλυση των ζητημάτων του κουρδικού και του παλαιστινιακού λαού. Τα προβλήματα δεν μπορούν να λυθούν με τη δημιουργία περισσότερων κρατών, όπως συχνά ειπώνεται. Αντίθετα, τα προβλήματα μπορούν να λυθούν με την ενίσχυση της κοινωνίας, την ανάπτυξη της δημοκρατίας και μιας ζωής σύμφωνα με το «δημοκρατικό έθνος» που βασίζεται στην ελεύθερη, ισότιμη, δημοκρατική αυτοδιοίκηση και βούληση των κοινωνιών. Έτσι μπορούν να λυθούν τα προβλήματα τόσο του εβραϊκού λαού όσο και του παλαιστινιακού λαού.

Η Ιερουσαλήμ, η οποία θεωρείται ιερή από τρεις θρησκείες και οι αρχαίες παλαιστινιακές και ισραηλινές γεωγραφίες, μπορούν καλύτερα να ζήσουν με ελευθερία και ειρήνη με αυτό το μοντέλο.

Διαφορετικά, τα μοντέλα των εθνών-κρατών οδηγούν αναπόφευκτα σε σύγκρουση, πόλεμο και αμοιβαία καταστροφή. Αυτό φαίνεται καλύτερα στην αραβο-εβραϊκή πραγματικότητα. Η μόνη μέθοδος για να εξαλειφθεί αυτό το συγκρουσιακό και καταστροφικό δίλημμα είναι η προσέγγιση του «δημοκρατικού έθνους».

Η υπόθεση του παλαιστινιακού λαού είναι νόμιμη και τίποτα δεν μπορεί να αρνηθεί τη νομιμότητά της. Ως Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας, στεκόμαστε πάντα δίπλα στη δίκαιη υπόθεση του παλαιστινιακού λαού. Η λύση του παλαιστινιακού είναι εξίσου σημαντική με το κουρδικό ζήτημα για τη λύση των προβλημάτων και την ανάπτυξη του εκδημοκρατισμού στη Μέση Ανατολή. Το κράτος του Ισραήλ πρέπει να δει αυτή την πραγματικότητα και πάνω από όλα να αναγνωρίσει την ύπαρξη και τη δημοκρατική βούληση του παλαιστινιακού λαού. Η λύση του παλαιστινιακού ζητήματος είναι θεμελιώδης προϋπόθεση για όλους τους λαούς της Μέσης Ανατολής, ιδιαίτερα για τον εβραϊκό λαό, για να ζήσουν με ελευθερία, ασφάλεια και ειρήνη. Από την άλλη, μια σωστή και με σεβασμό προσέγγιση στα ιστορικά δράματα και τις γενοκτονίες που βίωσε ο εβραϊκός λαός το απαιτεί απολύτως. Χωρίς λύση στο παλαιστινιακό ζήτημα, ο εβραϊκός λαός δεν μπορεί να αισθάνεται άνετα στη συνείδησή του και δεν μπορεί να καταδικάσει και να εξαλείψει τη μεταχείριση στην οποία έχει υποβληθεί. Πιστεύουμε ότι ο εβραϊκός λαός έχει αρκετή από αυτή τη συνείδηση, τη σοφία και τη θέληση. Ο εβραϊκός λαός είναι ένας από τους αρχαίους λαούς της Μέσης Ανατολής και έχει πολύ σημαντική θέση και συμβολή στη διαμόρφωση της κουλτούρας και της κοινωνικότητας της Μέσης Ανατολής. Όπως ακριβώς οι κούρδικοι, αραβικοί, περσικοί, τούρκικοι, αραμαϊκοί κ.λπ. λαοί της Μέσης Ανατολής, έτσι και ο εβραϊκός λαός έχει το δικαίωμα να ζει στη Μέση Ανατολή, στην αρχαία γεωγραφία όπου έζησε ιστορικά.

Το τουρκικό κράτος και η κυβέρνηση AKP-MHP δεν προσεγγίζουν το παλαιστινιακό ζήτημα ειλικρινά και πραγματικά. Το χειρίζεται εξ ολοκλήρου ως ένα θέμα που μπορεί να εκμεταλλευτεί. Ο φασίστας αρχηγός Ταγίπ Ερντογάν προσεγγίζει το Παλαιστινιακό ζήτημα με αυτή την αντίληψη και προσπαθεί να το χρησιμοποιήσει ως διαπραγματευτικό χαρτί για να εφαρμόσει τις πολιτικές του για κουρδική γενοκτονία. Αυτός είναι ο μόνος λόγος που τους ενδιαφέρει το Παλαιστινιακό ζήτημα. Διαφορετικά, σίγουρα δεν είναι ολόψυχα στο πλευρό του παλαιστινιακού λαού. Αν το τουρκικό κράτος και ο Ταγίπ Ερντογάν ήταν ειλικρινείς σε αυτά που λένε, πρώτα απ' όλα δεν θα προσέγγιζαν έτσι τους Κούρδους και θα έλυναν το κουρδικό ζήτημα.

Όπως δεν μπορεί κανείς να είναι δίκαιος και δημοκρατικός στο Ισραήλ, χωρίς να βλέπει και να αναγνωρίζει τα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού, έτσι δεν μπορεί να είναι το ίδιο στην Τουρκία χωρίς να βλέπει την κουρδική πραγματικότητα, χωρίς να αναγνωρίζει τα δικαιώματα του κουρδικού λαού και χωρίς να υποστηρίζει τον αγώνα του. Συγκεκριμένα, κανείς δεν μπορεί ποτέ να σταθεί δίπλα στη δίκαιη υπόθεση των άλλων. Η προσέγγιση του κουρδικού λαού και του κουρδικού ζητήματος στην Τουρκία μοιάζει με χαρτί λυχνίας.

Είναι απολύτως αδύνατο για όσους κοιτάζουν τους Κούρδους με σκοτεινά πρόσωπα ή τους αγνοούν, να προσεγγίσουν σωστά τους άλλους και να σταθούν δίπλα τους. Αν αυτό επιχειρείται, τότε υπάρχει μεγάλη διαστρέβλωση και υποκρισία. Αυτό κάνει η κυβέρνηση AKP-MHP και ο Ταγίπ Ερντογάν. Στην ομιλία του, ο Ταγίπ Ερντογάν από τη μια υποτίθεται λέει ότι οι επιθέσεις του κράτους του Ισραήλ είναι άδικες και τις καταδικάζει. Αλλά από την άλλη, στην ίδια ομιλία, μιλάει με μίσος για το πώς θα επιτεθεί ακόμη περισσότερο στους Κούρδους και θα σκοτώσει περισσότερους/ες. Αυτό δεν είναι υποκριτική ανεντιμότητα και εξαπάτηση του κόσμου; Αυτά είναι σίγουρα κροκοδείλια δάκρυα. Πώς μπορεί κανείς να μιλήσει για το τι συμβαίνει στη Γάζα και τα δεινά του παλαιστινιακού λαού, όταν αυτό που γίνεται στη Ροζάβα είναι προφανές και θα συνεχιστεί; Στις αεροπορικές

επιδρομές του τουρκικού κράτους κατά της Ροζάβα βομβαρδίστηκε ολόκληρο το σύστημα υποδομής της περιοχής. Φράγματα, σταθμοί ηλεκτροπαραγωγής, πετρελαιοπηγές, αποθήκες ανεφοδιασμού και πολλές άλλες εγκαταστάσεις χτυπήθηκαν. Σε αυτές τις επιθέσεις έχασαν τη ζωή τους δεκάδες άνθρωποι.

Όσοι το κάνουν αυτό στον κουρδικό λαό, δεν μπορεί να αναμένεται να είναι ειλικρινείς απέναντι στον παλαιστινιακό λαό και την υπόθεσή του. Από την άλλη πλευρά, όσοι δεν υψώνουν τις φωνές τους ενάντια στις επιθέσεις και τις σφαγές του κράτους και της κυβέρνησης AKP-MHP κατά των Κούρδων και της Ροζάβα και όσοι το βλέπουν αυτό σωστό και το υποστηρίζουν, δεν μπορούν να είναι σε μια βάσιμη προσέγγιση. Τα δάκρυα που χύνονται από αυτές τις ομάδες δεν είναι τίποτε άλλο από τα κροκοδείλια δάκρυα που έριξε ο Ταγίπ Ερντογάν. Ίσως δεν γνωρίζουν πώς φαίνονται, αλλά όλοι στον κόσμο εκτός από αυτούς ξέρουν πολύ καλά πώς φαίνονται.

Συμπροεδρία

Εκτελεστικό Συμβούλιο του KCK (Ένωση Δημοκρατικών Κοινοτήτων του Κουρδιστάν)